

নাজাতৰ নিশ্চয়তা

কে. কে. আলাভী



অনুবাদ আৰু প্ৰকাশক

দাৰ-উল-মছীহ

ডাক বাকচ নং - ২৩৪

গুৱাহাটী - ৭৮১ ০০১, অসম।

নাজাতৰ নিশ্চয়তা

NAJATOR NICHYAYATA : Assamese Translation of “**In Search of Assurance**” by Rev. K.K. Alavi. This biography was published by “The Good Way” Switzerland. Translated into Assamese by Mr. Nizamul Haque, edited by Mr. Khursheed Alam and Published by “*Dar-ul-Masih*” Guwahati-1. Price. Rs. 5/- Only.

Manuscript Published by:
“**The Good Way**”

Rikon, Switzerland.

প্রথম প্রকাশঃ মার্চ ২০০৪

প্রথম অসমীয়া সংস্কৰণঃ জুন, ২০০৪ (by *Dar-Ul-Masih*)

দ্বাৰ-উল-মছীহ,

ডাক বাকচ নং : ২৩৪,

গুৱাহাটী-৭৮১০০১

© প্রকাশকৰ দ্বাৰা সৰ্বস্বত্ব সংৰক্ষিত।

দাম : খনে ৫.০০ টকা মাত্ৰ।

কপি : ১০০০

Printed at : **ComPress**

Ambari, Guwahati - 1

বিঃ দ্ৰঃ কোৰাণ শৰীফৰ অসমীয়া উদ্ধৃতি সমূহ, “অসমীয়া ইছলামী সাহিত্য প্ৰকাশন সমিতি, হেদায়েৎপুৰ, গুৱাহাটী-৩”ৰ পৰা প্ৰকাশিত, অধ্যাপক ছৈয়দ ছামচুল হুদা, (এম. এ.) অনুদিত “কোৰাণ বোধ”ৰ পৰা লোৱা হৈছে।

দুটিমান কথা

এজনে তেওঁৰ নিজৰ অভিজ্ঞতাৰ পোহৰত যি যি দেখা পায় বা জানিব পাৰে তাকেই তেওঁ স্ব-ইচ্ছাৰে সকলোৰে আগত প্ৰকাশ কৰে। তাকে কৰিবলৈ তেওঁ আগ্ৰহেৰে প্ৰকাশৰ এক সুযোগৰ, এক ক্ষেত্ৰৰ অপেক্ষাত থাকে। ইয়েই স্বাভাৱিক। কোনো পক্ষই যদি তেওঁৰ এই অভিজ্ঞতাৰ সত্যক প্ৰকাশ কৰোঁতে বাধাৰ সৃষ্টি কৰে, তেনেহ'লে তেওঁ তাক নকৰাকৈ থাকিব নে? থাকিব পাৰিবনে?

এই পুস্তিকাখনৰ প্ৰধান চৰিত্ৰ হ'ল জোনাৰ কে. কে. আলাভী। তেওঁৰ জীৱনত এনে এক বাস্তৱ অভিজ্ঞতা জন্মিছিল, যাৰ কাৰণে তেওঁ মাচুলো কম দিব লগা হোৱা নাছিল। এনেহে কষ্টৰে অৰ্জন কৰা অভিজ্ঞতা, এনে অকপট সত্যৰ মুখামুখি হোৱাত তেওঁৰ জীৱনত সম্পূৰ্ণৰূপে পৰিবৰ্তন আনি দিছিল। তেওঁ সত্যৰ পোহৰত উজ্জলি উঠিছিল। তেওঁৰ চকুৰে মুখে জ্যোতিৰ আভা ফুটি উঠিছিল। সেয়ে হজৰত পৌলে যথার্থভাৱেই কৈছিল, “এতেকে কোনো যদি মছীহত আছে, তেন্তে তেওঁ নতুন সৃষ্টি; পুৰণিবোৰ লুপ্ত হ'ল; চোৱা, নতুন হ'ল” (ইঞ্জিল ২ কৰিন্থীয়া ৫ঃ১৭ আয়াত)।

যি অপ্ৰতিৰোধ্য শক্তি আৰু অনুপম মহব্বতে আলাভীৰ সুখত আৰু দুখত তেওঁক বক্ষা কৰি আহিছে, পঢ়ুৱৈসকলৰ জীৱনতো সেয়া যেন সমভাৱে কাৰ্য্যকৰী হয়, এই আশাৰেই তেওঁলোকৰ চৰণ তলত এই সৰু পুস্তিকাখনি অৰ্পণ কৰিলোঁ।

প্ৰকাশক-

এটি ঘটনাবহুল দিন

সেই দিনা শনিবাৰ আছিল। কোটাকালত বজাৰ বাৰ। লগৰীয়াবিলাকৰ সৈতে বিদ্যালয়ৰ পৰা ঘৰলৈ অহাৰ পথত বজাৰত এটা ডাঙৰ জনসমাৱেশ হোৱা দেখিবলৈ পালোঁ। আগুৱাই গৈ আমি তাত এদল মছীহী লোকক দেখিবলৈ পালোঁ। তেওঁলোকে জনতাক নিজৰ ধৰ্মৰ কথা অৰ্থাৎ মছীহৰ জীৱনৰ কাহিনীসমূহ কৈছিল আৰু মছীহী কিতাপ পত্ৰ বিক্ৰি কৰিছিল। প্ৰথমতে আমি মছীহী সকলক উপলুঙা কৰিছিলো আৰু তেওঁলোকক লৈ ধেমালী কৰিছিলো। কিন্তু তথাপিও আমি দুখন পুস্তিকা কিনিলো। মই কিনা পুস্তিকাখনৰ নাম আছিল “পাক হৃদয়” আৰু মোৰ বন্ধুজনে কিনা পুস্তিকাখনৰ নাম আছিল “নাজাতৰ পথ”। ঘৰত আমি মছীহৰ বিষয়ে আৰু পুস্তিকাবিলাক সম্বন্ধে আলোচনা কৰিছিলো। মোৰ বন্ধুজনে তেওঁৰ পুস্তিকাখন ফালি টুকুৰা-টুকুৰ কৰি পেলাইছিল। মছীহীসকলক ঘিণ কৰা স্বত্বেও মই নিজৰ পুস্তিকাখন ৰাখি থৈছিলোঁ। ঘৰ গৈ পোৱাৰ পাছত মই এটা নিৰিবিলি ঠাইত বহিলোঁ আৰু “পাক হৃদয়” কিতাপখন পঢ়িবলৈ ললো। পুস্তিকাখনত এজন মছীহী আৰু এটা সৰু ল’ৰাৰ কৌতুহলজনক আলোচনাৰ কথা আছিল। পঢ়ি যাওঁতে মই ভাবিছিলোঁ পুস্তিকাখনিত লিখা ঈছা, সেইজন ঈছা হয় নে নহয়, যি জনাক মই নবী বুলি জানিছিলোঁ। মোৰ ধাৰণা হৈছিল যে পুস্তিকাখনিত যিজন ঈছাৰ কথা কোৱা হৈছে, তেওঁ কোৰাণ স্বৰীফৰ ঈছা নহয়, আন এজনহে হ’বলা। মই পঢ়িবলৈ পালোঁ যে এইজন ঈছাই গুণাহ কবল কৰি দিব পাৰে। আৰু ঈছা মছীহৰ এই ক্ষমাই ল’ৰাটোক সলনি কৰি দিছিল আৰু সেই কাৰণেই ময়ো মনতে মছীহক মহব্বত কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলোঁ।

সেই ল’ৰাটোৰ কাহিনী অৱস্থাৰ কথা পঢ়ি যাওঁতে মোৰ এনে লাগিছিল যেন সেই মছীহী উম্মত মোৰ হৃদয়ৰ সৈতেও কথা পাতিছিল। প্ৰকৃততে মোৰ বিবেচনাত সেই ল’ৰাটোকৈও মোৰ হৃদয় আৰু সেই ল’ৰাটোকৈও মোৰ হৃদয় আৰু অধিক দুৰৱস্থাৰ মাজত আছিল। মইনো কি দৰে এই কাহিনী ব্যাখ্যা কৰা মুক্ত হ’ব পাৰিম? পুস্তিকাখনিয়ে মুক্তিৰ সন্ধান দিলে। কিন্তু মই তাক প্ৰত্যাখ্যান কৰিলোঁ, কাৰণ, মোক তালিম দিয়া হৈছিল যে, একমাত্ৰ আল্লাহ-পাকেই গুণাহ ক্ষমা কৰিব পাৰে-ঈছা মছীহে নহয়। যি কি নহওক মই কিন্তু পুস্তিকাখনিত থকা সবল যুক্তিৰ পৰা

নাজাতৰ নিশ্চয়তা

আৰম্ভনীঃ এইটো মোৰ জীৱনৰ কাহিনী। কিন্তু ই কেৱল মোৰ কাহিনীয়েই নহয়। ই হৈছে মোৰ প্ৰতি খোদাপাকৰ বহুতৰ কাহিনী। এনেকুৱা কাহিনী প্ৰত্যেকৰ জীৱনতো আছে। তেওঁ যিদৰে মোক মহব্বত কৰিছে আৰু তেওঁৰ নাজাত প্ৰদৰ্শন কৰিছে, তাৰেই কাহিনী। আৰম্ভনিৰে পৰা কওঁ শুনক।

মোৰ শৈশৱ কাল

১৯৫১ চনৰ ১৫ জুলাই, শুক্ৰবাৰে মোৰ জন্ম হৈছিল। মোৰ আব্বাজান দক্ষিণ ভাৰতৰ কেৰেলা ৰাজ্যৰ চেৰুকুন্নু গাঁৱৰ এজন মৌলৱী আছিল। আমি কঠোৰ ধাৰ্মিক আছিলোঁ বাবে গাঁৱৰ সকলোৱেই আমাৰ পৰিয়ালক সন্মান কৰিছিল। আমাৰ মুছলমান চুবুৰীয়াসকলক কোৰাণ স্বৰীফ পঢ়ি শুনোৱাটো আমাৰ আব্বাজানৰ এটি বিশেষ দায়িত্ব আছিল। তাৰ মাজতো তেওঁ নিজৰ ল’ৰা-ছোৱালীক তালিম দিবলৈ পাহৰি যোৱা নাছিল।

মোৰ এতিয়াও মনত পৰে যে মগৰিবৰ নামাজৰ পাছত মই আব্বাজানৰ কোলাত বহি তেওঁ কৰা কোৰাণ তেলাওত শুনিছিলোঁ আৰু তেওঁৰ পৰাই শিকিবলৈ চেষ্টা কৰিছিলো। কোৰাণ তেলাওত, নামাজ আৰু মোনাজাতৰ মাজেদিয়ে প্ৰতিটো দিন আৰম্ভ আৰু শেষ হৈছিল। এনেহে কঠোৰ শৃঙ্খলাই আমাৰ গোটেই ঘৰুৱা জীৱনকে প্ৰভাৱিত কৰিছিল।

পাঁচ বছৰ বয়সত মই ওচৰৰ মাদ্ৰাছাত আৰৱী শিকিবলৈ গৈছিলোঁ, যাতে কোৰাণখন পঢ়িব পাৰোঁ। তাতে আমাক সাধাৰণ পাঠো শিকোৱা হৈছিল। মোৰ বয়স দহ বছৰ হোৱাৰ পাছত কিছু আঁতৰৰ কোটাকালৰ এক সাধাৰণ স্কুলত নাম লগাই দিয়া হ’ল। তাত মই দেড় বছৰ পঢ়া-শুনা কৰিছিলোঁ। যি কি নহওক মই তাত নিজৰ পঢ়া-শুনা শেষ কৰিব নোৱাৰিলোঁ। তাৰ কাৰণবিলাক পাছত স্পষ্ট হ’ব।

নিজকে মুক্ত কৰিব নোৱাৰিলোঁ। নিজৰ গুণাহৰ সম্বন্ধে অহা সচেতনতাই মোক অস্থিৰ কৰি তুলিলে। মৃত্যুৰ পাছত মোৰ কি হ'ব? মইতো মৃত্যুক বা কিয়ামতক এৰাই চলিব নোৱাৰিম। পুস্তিকাখনিৰ বিজ্ঞাপন অনুসাৰে ডাকযোগে শিক্ষাৰ এটি পাঠ্যক্রমৰ সহায়ত মই মছীহৰ বিষয়ে আৰু অধিক জানি ল'ম বুলি মনতে থিৰ কৰিলো।

আৰু পঢ়া-শুনা

ডাকযোগে শিক্ষা-কেন্দ্ৰই তেওঁলোকৰ পাঠ্যক্রম সোনকালেই পঠিয়াই দিলে। কিন্তু দুৰ্ভাগ্যবশত পিয়নে মোৰ চাচাজনৰ হাততে পাঠ্যক্রমটো মোক দিবলৈ কৈ গুচি গ'ল। তেওঁ তাকে খুলি মছীহী কিতাপ-পত্ৰ দেখিবলৈ পালে। পাছদিনাখন তেওঁ সেইবোৰ মোৰ আববাজান আৰু বাকী চাচাজনসকলক দেখুৱালৈ। তেওঁলোকে এনে পঢ়া-শুনা আৰম্ভ কৰাৰ আগেয়েই তাক শেষ কৰি দিয়াৰ সিদ্ধান্ত ল'লে।

সেইদিনাই আবেলি মই স্কুলৰ পৰা ওভটাৰ পাছত মোৰ আববাজানে বাবান্দাৰ এটি খুঁটাৰ সৈতে মোক বান্ধিলে আৰু মই অতিকৈ দুৰ্বল হৈ নোযোৱালৈকে মোক লাঠিৰে কোবাবলৈ ধৰিলে। পাছদিনা পুৱা তেওঁ মোক মাতিলে আৰু বৰকৈ মৰম কৰি মোৰ লগত কথা পাতিলে। তেওঁ কৈছিল, “আমাৰ মুছলমান সকলৰ এনেধৰণৰ কিতাপ-পত্ৰ পঢ়া উচিত নহয়। এইবোৰ নিষিদ্ধ, বিশেষকৈ মছীহীসকলৰ কিতাপ পত্ৰবোৰ। তেওঁলোকৰ কিতাপবিলাকে এনেকৈ মনক আকৰ্ষণ কৰে যে, সেইবোৰ পঢ়িলে আমিও হয়তো মছীহী হৈ যাম। আমাৰ পৰিয়ালবিলাকৰ তেতিয়া কি হ'ব? ই আমাৰ গোটেই জীৱনটোৱেই নষ্ট কৰি দিব। আমাৰ সম্প্ৰদায়েও আমাক ত্যাগ কৰিব আৰু ই হ'ব ইছলামৰ প্ৰতি এক অভিশাপ স্বৰূপ।” মই তেতিয়া আববাজানৰ ওচৰত কসম খালোঁ যে, মই আৰু কেতিয়াও এনে কিতাপ নপঢ়োঁ।

মোৰ বন্ধুজনে তেওঁৰ কিতাপখন লৈ যি কৰিছিল ময়ো তেনেকৈ নকৰা কাৰণে নিজকে নিজে গালি পাৰি পাৰি পুস্তিকাখনি ফালি পেলালোঁ আৰু পুৰি দিলোঁ। তেতিয়াৰে পৰা এজন দ্বীনদাৰ মুছলমানৰ দৰে সদায়েই মই নামাজ পঢ়িবলৈ ললোঁ। দিনবোৰ বাগৰি যোৱাৰ লগে লগে পুস্তিকাখনিৰ কথা মনলৈ বাৰে বাৰে আহি থকাত মোৰ মনটো অশান্ত হৈ উঠিল আৰু মই নিজৰ কাহানী অৱস্থাৰ কথা ভাবিবলৈ ললোঁ।

প্ৰতিদিনে সন্ধিয়া কোৰাণ তেলাওত কৰিবলৈ গৈ যি নামটো মই বাৰে বাৰে পঢ়িবলৈ পাওঁ, সেই ঈছাৰ নামটো মই কেনেকৈনো পাহৰিব পাৰিম। সেয়ে কোৰাণ শ্বৰীফ আৰু অন্যান্য ইছলামীয় কিতাপত মছীহৰ বিষয়ে কি কি লিখা আছে, তাকে বিচাৰি উলিয়াম বুলি মনতে ঠিক কৰিলোঁ। মই আৰবী ভাষা বৰ ভালকৈ নাজানিছিলোঁ, কিন্তু বন্ধু ইউছুফ মৌলৱীৰ সহায়ত পঢ়া শুনাৰ অধ্যয়নসায়ী হলোঁ। তেওঁ আমাৰ ঘৰৰ ওচৰতে থকা আৰবী স্কুলখনৰ এজন মুছলমান শিক্ষক আৰু আমাৰ পৰিয়ালৰ এক ঘনিষ্ঠ বন্ধু আছিল। মই জানিব পাৰিলোঁ যে কোৰাণ আৰু হাদিছত নাইবা মুছলমানৰ ঐতিহ্যত ইছায়ে এক অত্যন্ত গুৰুত্বপূৰ্ণ স্থান অধিকাৰ কৰি আছে। মোৰ ধাৰণা হৈছিল যে কোৰাণ শ্বৰীফত আমাৰ নবী হজৰত মহম্মদ (ছাঃ) তকৈও ঈছা নবীকহে বেছি গুৰুত্ব দিছে। ঈছাৰ সম্বন্ধে আৰু অধিককৈ মোৰ জনাৰ আগ্ৰহ দেখি মোৰ শিক্ষক আৰু মোৰ পৰিয়ালৰ মানুহবিলাকৰ সন্দেহ হবলৈ ধৰিলে। তেওঁলোকে শাস্তভাৱে প্ৰতিহত কৰিবলৈ বেছিকৈ মনোযোগী হয়। তথাপিও মই কোৰাণৰ সেই অংশবিলাকৰ সম্বন্ধে চিন্তা কৰি থাকিলোঁ, যিবোৰত মছীহৰ কথা, তেওঁৰ অনুপম জন্মৰ কথা আৰু তেওঁৰ মা'জিয়া সমূহৰ কথা কোৱা হৈছিল।

“আৰু যেতিয়া ফিৰিস্তাসকলে কৈছিল-‘হে মৰিয়ম, আল্লাহে তোমাক তেওঁৰ এটি বাণীৰ সুসংবাদ দিছে, তেওঁৰ নাম হ'ব মৰিয়ম পুত্ৰ ঈছা মছীহ; ইহকাল আৰু পৰকালত উভয় কালতে তেওঁ মৰ্যাদাসম্পন্ন হ'ব আৰু আল্লাহৰ নৈকট্য প্ৰাপ্তসকলৰ এগৰাকী হ'ব। তেওঁ দোলনাত থকা (কেঁচুৱা) আৰু পূৰ্ণ বয়সতো (উভয় অৱস্থাতে একেদৰে) মানুহৰ লগত কথা পাতিব আৰু তেওঁ পুণ্যবানসকলৰ এগৰাকী হ'ব। (এই কথা শুনি) মৰিয়মে ক'লে- ‘হে প্ৰভু, ক'ৰ পৰা মোৰ পুত্ৰ হ'ব? যিহেতু কোনো পুৰুষৰ লগত মোৰ সংস্পৰ্শ হোৱা নাই’। উত্তৰত ক'লে-‘সেইদৰেই হ'ব, আল্লাহে যি ইচ্ছা তাকে সৃষ্টি কৰে। আল্লাহে যেতিয়া কোনো কামৰ সিদ্ধান্ত লয় তেতিয়া মাথো কয়-‘হৈ যা’ আৰু সেয়া হৈ যায়।’ (আগৰ আত ধৰি ফিৰিস্তাই ক'লে)-‘আল্লাহে তেওঁক ঐশী পুথি আৰু জ্ঞান-বিজ্ঞানৰ কথা শিকাব আৰু তওৰাত আৰু ইঞ্জিলৰো শিক্ষা দিব। আৰু তেওঁ ইছৰাঈলৰ বংশধৰসকলৰ প্ৰতি বহুল কৰি পঠিয়াব। (বহুল হিচাবে ঈছাই বণী ইছৰাঈলৰ সন্মুখত উপস্থিত হৈ ক'লে)-‘মই তোমালোকৰ প্ৰভুৰ ওচৰৰ পৰা তোমালোকৰ বাবে নিদৰ্শন লৈ আহিছোঁ, মই

তোমালোকৰ আগত মাটিৰে পখীৰ আকাৰ দি তাত ফুঁ দিও আৰু ই আল্লাহৰ নিৰ্দেশত পখী হৈ পৰে। মই আল্লাহৰ নিৰ্দেশত জন্মান্ত আৰু কুষ্ঠৰোগীক আৰোগ্য কৰো আৰু মৃতকক জীৱিত কৰো আৰু মই তোমালোকক কৈ দিব পাৰো তোমালোকে ঘৰত কি খাইছা, কি সঞ্চয় কৰিছা। যদি তোমালোকে বিশ্বাস স্থাপনকাৰী হোৱা তেনেহলে ইয়াত তোমালোকৰ বাবে নিদৰ্শন আছে। মোৰ পূৰ্বে অৱতীৰ্ণ হোৱা পুথি তওৰাতত যি (শিক্ষা আৰু হেদায়তৰ বাণী) আছে মই তাৰ সত্যতা প্ৰতিপন্নকাৰী হিচাবে আৰু তোমালোকৰ বাবে যিবোৰ অবৈধ আছিল, তাৰে কিছুমান তোমালোকৰ কাৰণে বৈধ কৰিবৰ বাবে আহিছো। মই তোমালোকৰ প্ৰভুৰ পৰা তোমালোকৰ বাবে নিদৰ্শন আনিছো। সেয়ে আল্লাহক ভয় কৰা আৰু মোৰ অনুগত হোৱা” (ছূৰা আলে ইমৰাণ ৪৫-৫০ আয়াত)।

إِذْ قَالَتِ
الْمَلَائِكَةُ يَسْمَعُونَ إِنْ لَمْ يَنْتَهِ بِكَ بِكَلِمَاتِنَا أَنْتَ سَجِدُ
عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ وَجِيهًا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمِنَ الْمَقَرَّبِينَ ﴿١٩﴾
وَيُحْيِي الْمَيِّتَ فِي النَّهْدِ وَكَفَّ أَلْسِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٢٠﴾ قَالَتْ
رَبِّ أَنْ يَكُونَ لِي وَلَدٌ وَلَمْ يَمْسَسْنِي بَشَرٌ قَالَ كَذَّابًا لِلَّهِ
يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ إِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿٢١﴾
وَيُنزِّلُ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَيَنْحَلِهُ وَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَنْبَتْنَا
فِيهِ شَجَرًا كَانُوا يَأْكُلُونَ ﴿٢٢﴾ وَنَزَّلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَنْبَتْنَا
فِيهِ شَجَرًا كَانُوا يَأْكُلُونَ ﴿٢٣﴾ وَنَزَّلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَنْبَتْنَا
فِيهِ شَجَرًا كَانُوا يَأْكُلُونَ ﴿٢٤﴾ وَنَزَّلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَنْبَتْنَا
فِيهِ شَجَرًا كَانُوا يَأْكُلُونَ ﴿٢٥﴾

মই আৰু মন কৰিলোঁ যে, কোৰাণ শ্বৰীফত কিতাবুল মোকাদ্দছৰ (ইনিঞ্জল) কথা বিশেষভাৱে উল্লেখ কৰা হৈছে, যিয়ে মোক এই কিতাপবোৰৰ ওপৰতো ঈমান আনিবলৈ অনুপ্ৰাণিত কৰিছিল, কাৰণ এইবোৰ হৈছে পথৰ নিৰ্দেশ আৰু পোহৰ’ (ছূৰা ৫৪:৪৬, মায়িদা আহাৰেৰে পূৰ্ণ থাল)। বিশেষকৈ আৰু এটি আয়াত প্ৰায়েই মোৰ মনত পৰিছিলঃ “আমি তোমাৰ প্ৰতি কি অৱতীৰ্ণ কৰিছো সেই বিষয়ে যদি তুমি সন্দিহান হোৱা তেনেহলে যিসকলে তোমাৰ পূৰ্বে অৱতীৰ্ণ হোৱা পুথি পাঠ কৰিছে তেওঁলোকক সোধা। তোমাৰ প্ৰভুৰ পৰা তোমালৈ প্ৰকৃত সত্য আহিছে। তুমি কদাপিও সন্দেহ পোষণ কৰা মানুহবিলাকৰ দলভুক্ত নহবা” (ছূৰা ইউনুছ ৯৪ আয়াত)।

এই আয়াতটি পঢ়াৰ সময়ত মই মছীহী সকলৰ কথা আৰু তেওঁলোকৰ পুস্তিকাৰ কথা মনত পেলাইছিলোঁ। ইছলামীয় মত অনুসাৰে মছীহীসকলো আহল-উল-কিতাব বা কিতাবীলোক। কোৰাণে যদি মহম্মদক তেওঁৰ সন্দেহ হোৱা বিষয়বোৰক লৈ মছীহীসকলৰ সৈতে আলোচনা কৰিবলৈ উৎসাহিত কৰিছে, তেন্তে মইনো কিয় তাকে নকৰিম? কিন্তু মোৰ পক্ষে মছীহীসকলৰ ওচৰলৈ যোৱাটো কঠিন কাম আছিল। তেওঁলোকৰ সৈতে মোৰ কোনো যোগাযোগেই নাছিল। তাৰোপৰি মোৰ পৰিয়াল বিলাকেতো ইয়াক জানিলে কোনোমতেই মানি নল’ব।

আমাৰ ঘৰৰ পৰা অলপ আঁতৰত মছীহী সকলৰ মিছন হস্পিতাল (Mission Hospital) এখন আছিল। এদিনাখন মই মোৰ এজন বন্ধু আব্দুল্লাৰ লগত তালৈ গোপনে যাম বুলি সিদ্ধান্ত ললোঁ। আমি তাত গৈ পোৱাৰ পাছত চিকিৎসালয়খনৰ ঔষধ প্ৰস্তুতকাৰী (ফাৰ্মাচিষ্ট) কুনিউ কুনিউ চাহাবে দয়া কৰি আমাক ধৰ্ম-প্ৰচাৰক এজনৰ ওচৰলৈ লৈ গৈছিল। প্ৰচাৰকজনে বন্ধুভাৱেৰে সম্ভাষণ জনাই আমাক সহজ হ’বলৈ ক’লে। কিছুপৰ আলোচনা কৰাৰ পাছত তেওঁ আমাক দেওবৰীয়া স্কুলৰ (Sunday School) শ্ৰেণীবোৰত উপস্থিত থাকিবলৈ পৰামৰ্শ দিলে আৰু আমাক মছীহী পুথিভঁৰাল দেখুৱাবলৈ লৈ গ’ল। তাত পুথিভঁৰালৰ কৰ্মীৰ সৈতে আমাৰ চিনাকী হ’ল। পাছৰ দিনবোৰত তেওঁ মোৰ অতি ঘনিষ্ঠ বন্ধু আৰু প্ৰকৃত ককাইৰ দৰে হৈ পৰিছিল আৰু অনেক বিপদ-আপদত মোক সহায় কৰিছিল। হজৰত ইউহোন্নাই লিখা ইঞ্জিলৰ সম্বন্ধে থকা এটি ডাক-যোগে শিক্ষাৰ পাঠ্যক্ৰমত তেওঁ মোৰ নামটো ভৰাই দিলে। আব্দুল্লা আৰু মই, আমি দুজনেই

আমাৰ আবাজান, আম্মাজানে নজনাকৈ কেইসপ্তাহমান দেওবৰীয়া স্কুললৈ গৈছিলোঁ। কেতিয়াবা আমাৰ বন্ধুজনে মৰমেৰে আমাক বাছৰ ভাড়া দিছিল আৰু কেতিয়াবা খোজ কাঢ়িয়েই আমি সেই পাঁচ মাইল দূৰলৈকে অহা-যোৱা কৰিছিলোঁ। এবাৰ চুবুৰীয়া কেইজনমানে আমাক ধৰা পেলালে। তেওঁলোকে আব্দুল্লাক জেৰা কৰিবলৈ ধৰিলে আৰু আমাৰ গোপন গতিবিধিৰ কথাবোৰ নোকোৱালৈকে তেওঁক মাৰধৰ কৰিছিল।

পাছদিনাখন আবেলিপৰত স্কুলৰ পৰা উলটি আহোঁতে মই আম্মাজান আৰু সৰু ভনিক কান্দি থকা দেখিলোঁ। আবাজানে মোৰ কাৰণে কি যুগুত কৰি থৈছে তাক তেওঁলোকে জানিছিল। মই ঘৰত সোমাবলৈ লওঁতেই আবাজানে হঠাতে চিঞৰি চিঞৰি ওলাই আহিল। তেওঁ মোক ধৰি বান্ধি দেৱাল এখনৰ কাষত থিয় কৰাই থলে। তাৰ পাছত মই কিয় মছীহীসকলৰ কিতাপ-পত্ৰ পঢ়ো আৰু তেওঁলোকৰ লগত মিলোঁ, তাকে সুধি সুধি মোক মাৰিবলৈ ধৰিলে আৰু পিহি থোৱা কেঁচা জলকীয়া মোৰ চকুৱে-মুখে সানি দিলে। মোৰ মা আঞ্জান হৈ পৰিল। ক্ষুণ্ণক পাছতে এগৰাকী চুবুৰীয়া মহিলা আৰু মোৰ নবৌয়ে মোক চোঁবাচাৰ ওচৰলৈ নি মোক গা ধুৱাই দিলে।

পাছদিনাখন পুৱা মোৰ আবাজানে মোক মাতিলে আৰু মুছলমান সকলৰ কলিমা পঢ়িবলৈ ক'লে, “আল্লাহৰ বাহিৰে আন কোনো উপাসক নাই আৰু হজৰত মহম্মদ তেওঁৰ প্ৰেৰিত ৰছুল”। মই তেওঁৰ লগে লগে কলিমা পঢ়িলোঁ। তাৰ পাছত তেওঁ মোক মছীহীসকলৰ, ঈছা মছীহ সন্মুখে মছীহিয়াতৰ ভূৱা শিক্ষা, ইঞ্জিল শ্বৰীফৰ বিকৃতি আৰু মছীহীসকলৰ দুৰাচাৰী জীৱনৰ বিষয়ে কৈ সাৱধান কৰি দিলে। আবাজানৰ হুকুমত নবৌয়ে মোৰ মছীহী কিতাপবোৰ পুৰি পেলালে। এই সকলোবোৰেই মোক ভীষণভাৱে প্ৰভাৱিত কৰিছিল আৰু মই কান্দোনত ভাঙি পৰিছিলোঁ। শুভৱাৰ্তা আৰু মছীহীসকলৰ পৰা পোৱা মছীহৰ বিষয়ে আৰু অধিক শিকাৰ সুযোগ বিফলে যোৱাত মোৰ মনত কোনো শান্তি নাছিল।

“পাক-হৃদয়” য'ত পুৰিছিলোঁ, তালৈ গ'লে পুস্তিকাখন নষ্ট কৰাৰ কাৰণে মোৰ বৰ আক্ষেপ হৈছিল। পুস্তিকাখনত থকা কথোপকথনৰ কথা মোৰ মনত পৰিল আৰু মই আকৌ সেই একেই মানসিক চাপৰ সন্মুখীন হলোঁ। এদিনে ক্ষমাৰ সন্মুখে লৰাটিৰ আনন্দময় অভিজ্ঞতা আৰু আনদিনে মোৰ নিজৰ হৃদয়ৰ ওপৰত

হেঁচা মাৰি ধৰা গুনাহৰ গধুৰ বোজা। এজন মুছলমান হিচাবে মই শিকিছিলোঁ যে আমাৰ গুণাহৰ কাৰণে আমি নিজেই দায়ী; আন কোনোৱে আনৰ বোজা বৰ নোৱাৰে (ছুৰা আল আম, পোহনীয়া জন্তু; ৬ঃ১৬৪)। তেনেহ'লে মছীহই কিদৰে আন কাৰোবাক ক্ষমা কৰিব পাৰে? তথাপিও মই খোদাৰ ওচৰত আৰু অধিক পথ নিৰ্দেশৰ বাবে মোনাজাত কৰিলোঁ।

মোৰ নিজৰ গুনাহৰ অনুভৱবোৰে মোক সদায় আঙুচি ধৰিছিল। এই অনুভূতিয়ে সকলো সময়তে মোৰ অন্তৰক কুটি খাইছিল। দুসপ্তাহমান পাছত মোৰ আকৌ মছীহী বন্ধুসকলৰ সৈতে দেখা কৰাৰ প্ৰৱল ইচ্ছা হ'ল। মোৰ অসুবিধা আৰু মনৰ সন্দেহবোৰক লৈ তেওঁলোকৰ লগত আলোচনা কৰাৰ প্ৰয়োজন আছিল। ধৰ্ম প্ৰচাৰকজনে মোক উৎসাহ দিলে আৰু মছীহী ধৰ্মত আৰু আচাৰ-অনুষ্ঠানাদি সম্পৰ্কে মোৰ অনেক প্ৰশ্নৰ উত্তৰ দিলে। তেওঁৰ সৰহভাগ উত্তৰেই মোক সন্তুষ্ট কৰিলে, কাৰণ তেওঁ কোৰাণ শ্বৰীফ আৰু ইছলাম ধৰ্ম সন্মুখেও জানিছিল।

মোৰ বন্ধুৱে দিয়া এখন সম্পূৰ্ণ ইঞ্জিল শ্বৰীফ লৈ মই ঘৰলৈ উভটিলোঁ। কিতাপখন পাই মই অতি আনন্দিত হলেও ঘৰত কোনোবাই দেখিব বুলি মনতে বৰ ভয় হৈছিল। সেয়ে মই ইঞ্জিল শ্বৰীফখন এটা প্লাষ্টিকৰ মোনাত ভৰাই ডাঙৰ জোপোহা এডবাৰ মাজত থকা এচপৰা ডাঙৰ শিলৰ তলত লুকুৱাই থৈছিলোঁ। মই সেই কিতাপখন, বিশেষকৈ হজৰত ইউহোম্মাৰ শুভৱাৰ্তা পঢ়িবলৈ প্ৰায়েই তালৈ গৈছিলোঁ। তাৰে এটি আয়াতত মছীহই কোৱা এযাৰ কথাই মোক অলপ সান্ত্বনা দিছিলঃ “তোমালোকৰ হৃদয় ব্যকুল নহওক, খোদাত বিশ্বাস কৰা, আৰু মোতো বিশ্বাস কৰা” (ইউহোম্মা ১৪ঃ১ আয়াত)। “মোতো বিশ্বাস কৰা” এই কথাষাৰিয়ে মোক তেতিয়া গভীৰভাৱে প্ৰভাৱিত কৰিছিল। মই উদ্ভিগ্ন আৰু অস্থিৰ হৈ থকা স্বত্বেও এই আয়াতটোৱে মোক সান্ত্বনা দিছিল।

পাছৰ দেওবাৰে দেওবৰীয়া স্কুললৈ যোৱাৰ সময়ত বাছৰ ভিতৰত মই মোৰ চাচাজানক দেখিলোঁ। চাচাজানে মোৰ আববাৰ ওচৰত নালিছ কৰিলে তেওঁ মোৰ কি অৱস্থা কৰিব, তাকে ভাবি মোৰ কঁপনি উঠিল। তথাপিও মই দেওবৰীয়া স্কুললৈ গলোঁ আৰু প্ৰচাৰকজনৰ সৈতে কিছু সময় পাৰ কৰিলোঁ।

মোৰ নতুন মছীহী বন্ধুসকলৰ সৈতে চিনাকী হোৱাৰ আগতে মছীহীসকলৰ প্ৰতি মোৰ মনোভাৱ বৰকৈ বিৰূপ ধৰণৰ আছিল, কাৰণ মই তেওঁলোকৰ সন্মুখে,

অনেক বাজে কথা শুনিছিলোঁ। কিন্তু এই ধৰ্ম প্ৰচাৰকজনৰ স্বভাব-চৰিত্ৰ, তেওঁৰ জীৱন-ধাৰণ আৰু মুছলমান সকলৰ প্ৰতি থকা তেওঁৰ মনোভাৱ পৰ্য্যবেক্ষণ কৰি মই বুজি পালোঁ যে মছীহীসকলৰ বিৰুদ্ধে যিবোৰ অভিযোগ মই শুনিবলৈ পাইছিলোঁ, সেইবোৰ তেওঁৰ ক্ষেত্ৰত হলে নাখাটে। এই কথাটোৱে মোক চিন্তাত পেলালে। তেওঁৰ মহববত মুছলমানসকলৰ মহববততকৈ গভীৰ আছিল নে বাৰু? মোৰ নবীজনাই মোৰ নিমিত্তে যিখিনি কৰিছিল, ঈছা মছীহে কি সেই ধৰ্মপ্ৰচাৰকজনৰ কাৰণে তাতোকৈ কিবা বেছি কৰিছিল নে? মই দিশাহাৰা হৈ পৰিছিলোঁ, কাৰণ মই এইদৰে মন্তব্য দিছিলোঁ যে মুছলমানবিলাকতো ইয়েই মছীহীসকলৰ সৈতে বাকী আনু যি সকলেও খোদাকেই মছীহ বুলি ঈমান আনে, তেওঁলোক হ'ল কাফেৰ আৰু খোদাৰ দ্বাৰাও অস্বীকৃত। “যিবিলাকে কয়- ‘মৰিয়ম পুত্ৰ মছীহেই আল্লাহ’, সিহঁত অবিশ্বাসকাৰী। আনহাতে মহাহে কৈছে - ‘হে ইছৰাঈলৰ বংশধৰসকল, আল্লাহৰ কৰা যিজন মোৰ আৰু তোমালোকৰো প্ৰভু।’ যিজনে আল্লাহৰ লগত আনক অংশী কৰে, আল্লাহে তাৰ প্ৰতি জানাত নিষিদ্ধ কৰি দিছে। জাহান্নাম হব তাৰ আশ্ৰয়স্থল। এনে অন্যায়াকাৰীবিলাকক সহায় কৰিবলৈ কোনো নাই। যিবিলাকে কয়- ‘আল্লাহ তিনিজনৰ এজন’, সিহঁত অবিশ্বাসকাৰী; কিয়নো একমাত্ৰ আল্লাহৰ ব্যতীত আন কোনো উপাস্য নাই। সিহঁতে যদি সিহঁতৰ এই দাবী পৰিত্যাগ নকৰে, তেনেহলে সিহঁতৰ যিবিলাকে অবিশ্বাস কৰিছে নিশ্চয় সিহঁতক ক্ৰাৰ যত্ননাদায়ক শাস্তি বিহা হব” (ছূৰা আল-মায়িদা ৭২-৭৩ আয়াত)।

لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْمَسِيحُ
ابْنُ مَرْيَمَ وَقَالَ الْمَسِيحُ بَنِي إِسْرَائِيلَ اعْبُدُوا اللَّهَ رَبِّي
وَرَبَّكُمْ إِنَّهُ مَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ
الْجَنَّةَ وَمَأْوَاهُ النَّارُ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ ﴿٥٦﴾
لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ ثَالِثُ ثَلَاثَةٍ وَمِمَّا مِنْ
إِلَهِكُمْ وَاحِدٌ وَإِنْ لَمْ يَنْتَهُوا عَمَّا يَقُولُونَ لَيَمَسَّنَّ
الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٥٧﴾

খোদাৰ ওচৰত সমৰ্পিত এজন মুছলমান আছিলোঁ কাৰণে কিদৰে মই নিজকে মছীহীসকলতকৈও বেছি পৱিত্ৰ ভাৱিছিলোঁ সেই কথাও মোৰ মনত পৰিল। কিন্তু নিজৰ গুণাহৰ স্বভাৱ সম্বন্ধে আৰু অধিক সচেতন হোৱাৰ পাছত মই বুজি পাইছিলোঁ যে, এই ধৰ্মৰ প্ৰচাৰকজনেহে আল্লাহৰ ওচৰত নিজকে প্ৰকৃতভাৱে সমৰ্পণ কৰা ব্যক্তি; যিটো কথা তেওঁৰ আচৰণ আৰু চৰিত্ৰই প্ৰমাণ কৰে। মই জানিছিলোঁ যে খোদাৰ মহববত আচলতে মছীহৰ মাধমেৰেহে আহে, ঠিক যেনেকৈ “পাক হৃদয়” কিতাপত বৰ্ণনা কৰা আছিল। মছীহৰ মহববতে মোক চুম্বকৰ দৰে আকৰ্ষণ কৰিছিল। মই ভাবিছিলোঁ যে মছীহ যদি মোৰ নাজাতদাতা হ'লহেঁতেন, তেন্তে মই তেওঁক কিমান যে মহববত কৰিলোহেঁতেন! তথাপিও মছীহী ধৰ্ম গ্ৰহণ কৰাৰ চিন্তা যেতিয়াই মোৰ মনলৈ আহিছিল, মই তাক চয়তানৰ প্ৰৰোচনা বুলি প্ৰত্যাখ্যান কৰিছিলোঁ কাৰণ মই এজন মুছলমান আছিলোঁ।

মই দেওবৰীয়া স্কুলৰ পৰা ভয় ভাৱেৰে উলাটিলোঁ। মই আববাজানৰ যি কোনো শাস্তি মূৰ পাতি লবলৈ প্ৰস্তুত আছিলোঁ, কিন্তু দুদিনলৈকে একোৱেই নহ'ল। তৃতীয় দিনাখন স্কুল ছুটিৰ পাছত আববাজানে মোক ধৰি এটা জোপোহাৰ মাজলৈ দলিয়াই দিলে। তাৰ পাছত তেওঁ লাঠি এডালোৰে মোক এনেকৈ মৰিয়াবলৈ ধৰিলে যে মই প্ৰায় মৰিবই ধৰিছিলোঁ। মোৰ আন্মাজানে মোক বচাবলৈ দৌৰি আহিল, কিন্তু তেওঁকো মাৰপিট কৰা হ'ল। একমাত্ৰ খোদাৰ বহুমততেই মই সেইবাৰলৈ মৰাৰ পৰা বাচিলোঁ। পুনৰাই মই ইছলামৰ প্ৰতি আনুগত্য স্বীকাৰ কৰিলোঁ আৰু মোৰ আববাজানৰ ওচৰত প্ৰতিজ্ঞা কৰিলোঁ যে মছীহীসকলৰ সৈতে মই আৰু মিলা-মিছা নকৰোঁ। অধিক মাৰপিটৰ পৰা বাচিবলৈকেয়ে মই এই স্বীকাৰোক্তি কৰিছিলো সেয়া ধূৰূপ।

মোৰ বন্ধু আব্দুল্লাই গোটেই অঞ্চলটোত বাতৰিটো বিয়পাই দিছিল আৰু মোৰ জীৱনটো বৰ কষ্টদায়ক হৈ পৰিছিল। মানুহবোৰে মোক লৈ ঠাট্টা কৰিছিল, গালি-গালাজ পাৰিছিল আৰু এনেকি মৌলৈ শিল আদিও দলিয়াইছিল। মই স্কুলৰ পৰা ঘৰলৈ উভতাৰ পথত তেওঁলোকে চিঞৰি চিঞৰি কৈছিলে, “সোৱা চোৱা, গজব পোৱাজন গৈছে!” আৰু “চোৱা, এয়া মছীহী আহিছে!” আনকি মোৰ আপোন পৰিয়াল, বন্ধুসকল আৰু শিক্ষকসকলেও মোৰ সৈতে নিষ্ঠুৰ ব্যৱহাৰ কৰিছিল। মই বিহুল, ক্লান্ত, নিঃসঙ্গ আৰু অস্থিৰ হৈ আছিলোঁ। এনে সময়ত পাক ইঞ্জিল স্বৰীফেই

আছিল মোৰ সকলো সময়ৰ একমাত্ৰ সংগী। সুবিধা পালেই মই কিতাপখন পঢ়িবলৈ আৰু আধ্যয়ন কৰিবলৈ হাবিলৈ গৈছিলোঁ।

লুকাই লুকাই ইঞ্জল স্বৰ্ণীয় পঢ়িবলৈ গলেই আকৌ সেই পুৰণি মানসিক বোজাই মোৰ অন্তৰৰ ওপৰত হেঁচা মাৰি ধৰিছিলহি। মূল নীতি বিলাকৰ বিষয়ে এই কিতাপখনে স্পষ্টভাৱেই মোৰ নিজৰ ইছলামী বিশ্বাসতকৈ বেলেগ ধৰণৰ মত পোষণ কৰিছিল। তলত উল্লেখ কৰা ধৰণৰ মছীহৰ কথাবিলাকে এজন মুছলমানৰ মনত বৰ খেলি মেলি লগাই দিব, তথাপিও ই কিমানেই যে চিন্তাক উতলাই তোলে।

“ময়েই বাট আৰু সত্য আৰু জীৱন; মোৰ যোগেদি নগলে আববাৰ ওচৰলৈ কোনো নাযায়” (ইউহোনা ১৪ঃ৬ আয়াত)। “আৰু একমাত্ৰ সত্য খোদা যি তুমি, তোমাক আৰু তুমি পঠোৱা ঈছা মছীহক জনা, এয়েই অনন্ত জীৱন” (ইউহোনা ১৭ঃ৩ আয়াত)। “তথাপি যিমান মানুহে তেওঁক গ্ৰহণ কৰিলে, অৰ্থাৎ তেওঁৰ নামত ঈমান আনিলে, সেই সকলোকে খোদাৰ সন্তান হবলৈ তেওঁ ক্ষমতা দিলে” (ইউহোনা ১ঃ১২ আয়াত)। “কোনোৱে যদি মোক মহববত কৰে, তেন্তে তেওঁ মোৰ কালাম পালন কৰিব; মোৰ আববাইয়ো তেওঁক মহববত কৰিব, আৰু আমি তেওঁৰ ওচৰলৈ আহি, তেওঁৰে সৈতে নিৱাস কৰিম” (ইউহোনা ১৪ঃ২৩)।

মোৰ ওচৰত এনে কোনো লোক নাছিল, যিয়ে মোক এই আয়াতবিলাকৰ অৰ্থ বুজাই দিব পাৰে। তথাপিও মই খোদাৰ ওচৰত পথ নিৰ্দেশ বিচাৰি মোনাৰাজত কৰি থাকিলোঁ।

মহববতৰ শিকলিত বন্দী

মোৰ শৰীৰৰ বিষবিলাক আৰু ঘা-বিলাক ভাল হৈ উঠিল, কিন্তু মছীহীসকলৰ মহববতৰ চিন আৰু কিতাপখনৰ প্ৰভাৱ ৰৈ গ’ল। মই অনুভৱ কৰিলোঁ যে নতুনকৈ আকৌ এবাৰ এনে বন্ধুত্বক মেৰামতি কৰিবলৈ কিহবাই যেন মোক আগুৱাই আছে আৰু পুনৰাই মই বন্ধুসকলৰ সৈতে সাক্ষাৎ কৰিবলৈ সিদ্ধান্ত লোৱা। যোৱাৰ সময়ত মোৰ আত্মীয় আৰু চুবুৰীয়াসকলে মোক দেখিলে আৰু মই ভয় খালোঁ। আচলতে, মই তাৰপৰা গুচি যাম বুলিয়েই ঠিক কৰিলোঁ। ধৰ্ম প্ৰচাৰক জনৰ ঘৰত গৈ পোৱাৰ পাছত মই তেওঁক নিজৰ সমস্যা বিলাকৰ কথা কলোঁ। মই তেওঁক নিজৰ ঘালগা চিনবোৰ দেখুৱালোঁ আৰু মছীহীৰূপত থকা মোৰ বিবাহিত বাইদেউৰ ওচৰলৈ যাবলৈ

মোক সহায় কৰিবলৈ তেওঁক অনুৰোধ কৰিলো। মোৰ বাইদেউয়ে মোক ভাল পায় আৰু তেওঁ আৰু তেওঁৰ স্বামীয়ে মোক তাত থাকিবলৈ দিব। কিন্তু ধৰ্ম প্ৰচাৰকজনে মোক ঘৰলৈ ঘূৰি যাবলৈহে উপদেশ দিলে। তেওঁ মোক ক’লে যে, পাছত আৰু অলপ ডাঙৰ হ’লে মই তাৰ পৰা আঁতৰি যাব পাৰিম। কিন্তু তেতিয়ালৈকে মই মনে মনে ঘৰতে থাকি মোৰ ঈমান আৰু মহববতক মজবুত কৰিব লাগিব আৰু নিজৰ পৰিয়ালৰ মানুহবিলাকক আৰু বন্ধুবোৰক প্ৰভাৱিত কৰিব লাগিব। তেওঁ ক’লে যে খোদায়েই মোৰ উদ্ধাৰকৰ্তা, ৰক্ষাকৰ্তা আৰু বন্ধু হ’ব। তেতিয়া মই বিদ্যালয়ৰ সপ্তম শ্ৰেণীৰহে ছাত্ৰ আছিলোঁ।

সন্ধিয়া হৈ আহিছিল আৰু ভয় লাগিছিল কাৰণে মই মছীহী পুথিভঁৰালতে ৰাতিটো কটাবলৈ তেওঁৰ অনুমতি বিচাৰিলোঁ। মোৰ বন্ধু চি আৰ জৰ্জৰ সৈতে আৰু এটা দিন মই তাতে থাকিলোঁ। মই তাতে আছে বুলি গম পোৱাত আমাৰ চুবুৰীৰ কিছুমান লোকে আৰক্ষী লগত লৈ মোক নিবলৈ আহিল। তেওঁলোকে মোৰ বন্ধুক ক’লে, তেওঁলোকৰ হাতত মোক গতাই দিবলৈ, আৰু এনেকি তেওঁৰ বিৰুদ্ধে মোক অপহৰণ কৰাৰ অভিযোগো আনিলে। তেওঁ উত্তৰ দিলে, “আলাতী নিজৰ ইচ্ছাতে ইয়াত আছেহি। আপোনালোকে তেওঁক লৈ যাব পাৰে, কিন্তু তেওঁক আৰু মাৰপিট নকৰিব।” কিছু সংখ্যক মুছলমানে তেওঁলোকৰ মছীহী পুথিভঁৰালৰ বন্ধুসকলক সমৰ্থন কৰাৰ ফলত মুছলমান সকলৰ নিজৰেই মাজত কাঁজিয়াৰ সূত্ৰপাত হ’ল। তেওঁলোকে যেতিয়া তৰ্কাতৰ্কি কৰি আছিল, তেতিয়া মই পাছফালৰ দুৱাৰেদি ওলাই দৌৰি গৈ এখনি খেল পথাৰ পাৰ হৈ এটা খালত জঁপিয়াই পৰিলোঁ আৰু গোছল কৰি থকাৰ ভাও ধৰিলোঁ। কিছুপৰ পাছত কেইজনমান মুছলমান লোকে আহি মোক বিচাৰি পালে। তেওঁলোকে মোক “মাগ্নিলা নাডু” নামৰ এটা মুছলমান পুথিভঁৰাললৈ নি জেৰা কৰিবলৈ ধৰিলে, চিওঁৰ-বাখৰ কৰি গালি গালাজ পাৰিলে। মোৰ আশ্ৰয়লৈ তেতিয়া আমাৰ আপোন পৰিয়ালবিলাকৰ ঘৰত মোক বিচাৰি ফুৰিছিল। ঠিক তেতিয়াই মোৰ ভিনীহিয়ে মোক বিচাৰি পালে আৰু উদ্ধাৰ কৰিলে। মই ঘৰলৈ গৈ পোৱাৰ পাছতেই মোৰ আববাজানে মোৰ চাচাজানসকলক মাতিবলৈ সৰু ভণ্টিক পঠিয়াই দিলে। তেতিয়ালৈকে আমাৰ ঘৰৰ সন্মুখত মানুহৰ ডাঙৰ ভিৰ লাগি গৈছিল।

সকলোৱে আহি গোট খোৱাৰ পাছ তেওঁলোকৰ প্ৰত্যেককে আববাজানে

সুধিলে, “আলাভীক লৈ আমি এতিয়া কি কৰিম? তেওঁক মছীহীসকলৰ পৰা আঁতৰাই ৰাখিবলৈ আমি আমাৰ সাধ্যমতে চেষ্টা কৰিছিলোঁ, ইয়াৰ বাহিৰে আমি আৰু কি কৰিব পাৰো?” মোৰ ডাঙৰ চাচাজানে মোক ডিঙি কাটি মাৰিবলৈ আববাজানক ক’লে। মাজু চাচাজানেও একে কথাকে জোৰ দি ক’লে। সৰু চাচাজানৰ মতটো আছিল অলপ বেলেগ ধৰণৰ। তেওঁ মোক লম্বোনে ৰাখি মাৰি পেলোৱাৰ পৰামৰ্শ দিলে। ডাঙৰ চাচাজানৰ কথামতে তেওঁলোকে মোক মাৰি পেলোৱা হ’লে পৰিয়ালৰ সকলোৱে ফাটেকত সোমাব লাগিলহেঁতেন। তেতিয়া মোৰ আন্মাজানে চিঞৰি ক’লে, “আগতে মোক মাৰি পেলোৱা, তাৰ পাছত মোৰ ল’ৰাক মাৰিবা।” এই কথা শুনি মই এক অবুজ কান্দোনত ভাঙি পৰিলোঁ। মোক লৈ তেওঁলোকে কি কৰিব, তাকে ভাবি মোৰ মনত যি ধৰণৰ দুখ আৰু ভয় লাগিছিল তাক মই বৰ্ণনা কৰিব নোৱাৰিম। তাৰ পাছত সকলোৱে মিলি মোৰ সৰু চাচাজানৰ পৰামৰ্শ গ্ৰহণ কৰিলে। আৰু সেই অৱস্থাতে মই তিনি সপ্তাহ আছিলোঁ। তিনি দিনৰ অন্তৰে অন্তৰে মাত্ৰ এবাৰকৈ মোক খাবলৈ দিবৰ হুকুম দিয়া হৈছিল। কিন্তু আব্বাজান ঘৰত নাথাকিলে আন্মাই মোক মনে মনে খাবলৈ দিছিল।

এদিন মোৰ আববাজান আৰু সৰু চাচাজানে এজন কমাৰক ঘৰলৈ লৈ আহিল। সৰু চাচাজানে মোক আববাজানৰ সন্মুখত আকৌ এবাৰ ইছলাম ধৰ্মৰ প্ৰতি আনুগত্য স্বীকাৰ কৰিবলৈ ক’লে। মোৰ মুখেৰে কথাবোৰ ওলাই নাছিল। মোৰ আন্মাজান ভনীজান আৰু আন সকলোৱে চিঞৰি মোক কলিমা পঢ়িবলৈ ক’লে, কিন্তু মই সেইটো কোনোমতেই নোৱাৰিলোঁ। মোৰ কি হৈছিল, মই নাজানো। মই কথা ক’বলৈ পৰা নাছিলো। অৱশেষত মোৰ আববাজানে কমাৰক হুকুম দিলে যাতে তেওঁ মোৰ ভৰিত শিকলি পিন্ধাই তলা লগাই দিয়ে। পাছৰ ছয় সপ্তাহলৈকে মই এইদৰে শিকলিত বন্দী হৈ আছিলো। মোৰ পুৰণি বন্ধু আব্দুল্লাই, যিজনে নিজৰ পুস্তিকা খনি ফালি পেলাইছিল, মোক দেখা কৰিবলৈ আহি মইনো কিয় তেনেকৈ কৰিলোঁ তাক সুধিলে। তেওঁ জানিছিল যে পুস্তিকা খনিয়েই আছিল ইয়াৰ কাৰণ। মই তাৰ কথাৰ কোনো উত্তৰ নিদিলাোঁ, কিন্তু শিকলি বন্ধা অৱস্থাতে শুই শুই পাক ইঞ্জিল স্বৰীফৰ এই আয়াতবোৰ মনত পেলালোঁ।

“তোমালোকৰ হৃদয় ব্যাকুল নহওক, খোদাত বিশ্বাস কৰা; আৰু মোতো বিশ্বাস কৰা” (ইউহোনা ১৪ঃ১ আয়াত)। “আৰু তোমালোকে সত্যক জানিবা,

আৰু সেই সত্যই তোমালোকক মুক্ত কৰিব” (ইউহোনা ৮ঃ৩২)

নিজৰ শিকলি দেখিও মছীহে কোৱা এই কথাবোৰক মনত পোলোৱাটো মই নিজকে উপলুঙা কৰাৰ দৰেই নাছিল নে? বোধহয় এনে ধৰণৰ কঠিন পৰিস্থিতিতে আমি মছীহৰ সন্ধানক আটাইতকৈ বেছি গভীৰভাৱে অনুভৱ কৰিব পাৰোঁ। তেওঁ মোৰ অতিকৈ ওচৰত আছিল মই যেতিয়া হাবিত লুকাই ইঞ্জিল স্বৰীফৰ এই আয়াতবোৰ পঢ়িছিলো, তাতোকৈ ওচৰত।

খোদা পাকে মোক উদ্ধাৰ কৰিলে

ছয় সপ্তাহ পাছত মই পলাই গ’লোঁ। মোৰ মামাজানে মোক সহায় কৰিলে। এদিনাখন ঘৰত যেতিয়া কোনো নাছিল, তেতিয়া তেওঁ মোৰ শিকলি কাটি দিছিল। তেতিয়াৰে পৰা মোক মুক্ত হৈ থাকিবলৈ দিয়া হল। কাৰণ তাৰ পিছত আন কোনোও মোক শিকলিৰে বান্ধিবলৈ বিচৰা নাই। মোৰ পৰিয়ালৰ মানুহবিলাকে আৰু আত্মীয়সকলে সঁচাকৈয়ে মোৰ সৈতে তেতিয়া মৰমিয়াল ব্যৱহাৰ কৰিছিল। দুই সপ্তাহলৈকে মই ঘৰতেই থাকিলোঁ। কিন্তু মই ভাবিলোঁ, মইনো কিয় এনে খন ঘৰত আৰু এনে সম্প্ৰদায়ৰ মাজত থাকিম, যিয়ে মোৰ মনত যিমানখিনি শাস্তি দিয়ে তাতোকৈ বেছি ভয়হে ওপজায়। মই গুচি যাম বুলি মনতে ঠিক কৰিলোঁ।

এদিনাখন দুপৰীয়া ভোজনৰ পাছত মই আন্মাৰ মুখলৈ চালো আৰু মোৰ দুচকু পানীৰে উপচি পৰিল, কাৰণ আন্মাজানে মোৰ পৰিকল্পনাৰ কথা নাজানিছিল। মই আন্মাজানক কলোঁ যে মই গোছল কৰিবলৈ যাওঁ আৰু এনেদৰেই ঘৰ এৰি গুচি গলোঁ। খোদায়ে যেন মোৰ এই কথা আৰু কৰ্ম ক্ষমা কৰি দিয়ে। মোৰ এনেবোৰ কথা কোৱাটো উচিত হোৱা নাছিল। মই প্ৰায় দহ মাইল খোজকাটি তিব্বত ৰে’ল ষ্টেচনলৈ গলো আৰু ত্ৰিশ মাইল দূৰত থকা কালিকুট চহৰলৈ যোৱা ৰেলত উঠিলোঁ। তাত মই কামৰ সন্ধানত ঘূৰি ফুৰিবলৈ ল’লোঁ। শেষত এটা ৰেষ্টুৰেণ্টত মই এটা কাম পালোঁ। কিন্তু মোৰ জীৱনটো বৰ অনিশ্চয়তাৰ মাজেদি পাৰ হব ধৰিলে।

পাছত মই জানিছিলোঁ যে, মই যেতিয়া বন্দী আছিলো, তেতিয়া মোৰ মছীহী বন্ধুসকলে মোৰ দুঃখ কষ্টৰ ভাৰ বৈছিল। তেওঁলোকে মোৰ বাবে মোনাজাত কৰি আছিল আৰু মোক সহায় কৰিবলৈ কিবা উপায় বিচাৰি চেষ্টা কৰি আছিল, কিন্তু তেওঁলোকে একো কৰিব পৰা নাছিল। ইতিমধ্যে ইছলাম ধৰ্মৰ নেতাসকলে মছীহী

ধৰ্মপ্ৰচাৰ ভৱনৰ পৰা মানুহবিলাকক দূৰৈত থকাৰ আৰু শিশু বিদ্যালয়ৰ (নাছৰী স্কুল) পৰা নিজৰ নিজৰ ল'ৰা ছোৱালীবোৰক ঘূৰাই আনিবলৈ হুকুম জাৰি কৰিলে। লাউড স্পীকাৰত নাম ধৰি ধৰি মোৰ বন্ধুসকলক আক্ৰমণ কৰা হৈছিল। ভৱনটোৰ মূল দুৱাৰত পহৰাদাৰ ৰখা হৈছিল, যাতে কোনেও তাত সোমাব নোৱাৰে। মুছলমান সকলক কেৱল চিকিৎসাৰ বাবেহে মছীহী চিকিৎসালয়ত (*Mission Hospital*) যাবলৈ দিয়া হৈছিল। পৰিস্থিতি হঠাতেই আকোঁ অস্বাভাৱিক হৈ আহিল। অৱশ্যে আন এটা লাউড-স্পীকাৰত কোনোৱা এজনে ঘোষণা কৰিলে, “আহক, আমি মছীহীসকলক বিৰক্ত কৰাটো বন্ধা কৰোঁ আৰু আল্লাহৰ কামৰ প্ৰতি অধিক মনোযোগ দিওঁহঁক”। কেইসপ্তাহমানৰ পাছত এই গোলমালবোৰৰ অন্ত পৰিল আৰু পৰিস্থিতিৰো পুনৰ স্বাভাৱিক হৈ পৰিল।

মই ইতিমধ্যে আশ্ৰয় লোৱা ৰেষ্টুৰেণ্টৰ পৰা ডাকযোগে কিতাবুল মোকাদ্দাছৰ পাঠ শিকি আছিলো। এনেদৰে ডাকযোগে লোৱা শিক্ষাৰ আন এটা পাঠ্যক্ৰমত ভৰ্তি হওঁতে ৰেষ্টুৰেণ্টৰ মুছলমান মালিকজন মুঠেই খুছি হোৱা নাছিল। মই তাত আৰু পাঁচমাহমান কাম কৰিলো। তাৰ পাছত মই কালিকূট এৰি মহীশূৰত থকা মোৰ বাইদেউৰ ঘৰলৈ গুচি গলোঁ। তাৰ পৰাই মই বন্ধু জৰ্জক এখন চিঠি লিখিলোঁ আৰু তেওঁ আন্যান্য বন্ধুসকলকো মোৰ কথাবোৰ কৈছিল। তেতিয়াহে তেওঁলোকে প্ৰথমবাৰ জানিব পাৰিলে যে খোদায়ে মোক শিকলিৰ বন্ধনৰ পৰা মুক্ত কৰিলে। মই এই বাক্যশাৰীৰে নিজৰ চিঠিখন সমাপ্ত কৰিছিলোঁ, “মই ভালৈ আছোঁ আৰু খোদাৱন্দৰ ওচৰত মোনাজাত কৰি আছোঁ।”

মহীশূৰত মোৰ ভিনতিৰ সৈতে এবছৰ আৰু কালিকূট বন্দৰৰ এটা মালবাহী জাহাজত ডেৰবছৰ কাম কৰি মই ঘৰলৈ উলটিলোঁ। পুনৰ মোৰ সেই বন্ধুজন আৰু আন আন বন্ধুৰ সৈতে দেখা হল। তেওঁলোকে মোক দেখি আনন্দিত হ'ল। ধৰ্মপ্ৰচাৰকজন নিজ দেশলৈ ঘূৰি গৈছিল বাবে তেওঁৰ লগত মোৰ দেখা নহ'ল। তাৰ পৰা মই মহীশূৰলৈ ঘূৰি যোৱাৰ পাছত মোৰ ভিনতিয়ে মোক তেওঁৰ হোটেলত চাকৰি এটা দিলে। তাৰ পাছত তেওঁৰ অনুমোদনত মই তেওঁৰ টেলিগ্ৰাফ বিভাগৰ প্ৰশিক্ষাৰ্থী লাইনমেন হিচাবে কাম পালোঁ। কিন্তু দুৰ্ভাগ্যই মোৰ পাছ নেৰিলে। ককাঁলৰ তলফালৰ অসুস্থতাৰ কাৰণে মই পোৱা কামটোকো এৰি দিবলৈ বাধ্য হলোঁ।

চিকিৎসাৰ কাৰণে মই মালাবাৰলৈ ঘূৰি যাবলৈ সিদ্ধান্ত লালোঁ। মোৰ বন্ধুজনে

সিমান দিনে মিছন হস্পিতাল এখনত কাম কৰি আছিল। ডাক্তৰক দেখুওৱাৰ কথাত তেওঁ মোক সহায় কৰিলে। ধৰ্ম প্ৰচাৰকজন তেতিয়া ভাৰতলৈ ঘূৰি আহিছিল। তেওঁ মোক দেখি বৰ আনন্দিত হ'ল আৰু মই বন্দী থকা অৱস্থাত আৰু যাযাবৰৰ দৰে ঘূৰি থকা কালত কি কি হৈছিল, সেইবোৰ কথা সুধিলে। তেওঁ মোক ক'লে যে অনেক লোকে মোৰ কাৰণে মোনাজাত কৰি আছিল। তাৰ পাছত তেওঁ আন এজন প্ৰচাৰকৰ সৈতে মোক চিনাকি কৰাই দিলে, যিজনে মোৰ শাৰীৰিক সমস্যাৰ কথাত সহায় কৰিব পাৰিব। এই নতুন বন্ধুৰ সৈতে চিনাকী হ'বলৈ পাই মই অতিশয় আনন্দিত হৈছিলোঁ। পাছলৈ তেওঁ মোৰ এজন ধৰ্মপিতা আৰু তেওঁৰ স্ত্ৰী মোৰ ধৰ্মমাতালৈ পৰিগণিত হৈছিল। এই প্ৰচাৰকজন আৰু এজন ডাক্তৰৰ সহায়ত মই ভেলোৰত থকা মছীহী মেডিকেল কলেজ আৰু হস্পিতালত (*Christian Medical College and Hospital, Vellore*) ত চিকিৎসাৰ বাবে যাবলৈ সক্ষম হৈছিলোঁ।

হস্পিতালৰ পৰা ওলাই মই তিনিমাহৰ কাৰণে মহীশূৰত থকা ইণ্ডিয়া এভুৰি হোম ভ্ৰূছেডত (*India Every Home Crusade*) যোগ দিলোঁ। এইদৰে মই প্ৰচাৰ পুস্তিকা বিলাই আৰু খোদাবন্দ মছীহৰ ইঞ্জিল প্ৰচাৰত অংশগ্ৰহণ কৰিব পাৰিছিলোঁ। মোৰ বাইদেউ আৰু ভিনতিয়ে কিন্তু এই কথা জানিব পাৰি বৰকৈ ক্ৰোধাঘিত হ'ল আৰু মোক তেওঁলোকৰ ঘৰলৈ যাবলৈ মানা কৰি দিলে। ধৰ্ম প্ৰচাৰকজনে তেতিয়া গুন্ডুলুপেটৰ এজন মছীহী ধৰ্মযাজক আৰু তেওঁৰ পৰিয়ালৰ সৈতে মোৰ থকাৰ ব্যৱস্থা কৰি দিলে। তেওঁলোকৰ ঘৰত থাকোঁতে মোৰ এক চমৎকাৰ অভিজ্ঞতা হৈছিল আৰু মই একেৰাহে চাৰিমাহলৈ মছীহী মতবাদ অধ্যয়ন কৰাৰ সুযোগ পাইছিলোঁ। তাৰ পাছত মই ইণ্ডিয়া ইভানজেলিকেল লুথেৰান মণ্ডলীৰ (*Evangelical Lutheran Church of India*) হৈ যান-বাহনত ঘূৰি-পকি প্ৰচাৰ পত্ৰ আৰু পুস্তিকা বিলোৱাৰ কামত যোগ দিলোঁ আৰু দক্ষিণ ভাৰতৰ বিভিন্ন অঞ্চলত এইদৰে বিতৰণৰ কাম কৰি এবছৰ পাৰ কৰিলোঁ। খোদা পাকে মোক তেওঁৰ খেদমতৰ কামলৈ এইদৰে টানি লৈ গৈছিল।

মই আৰু বিতংভাৱে কিতাবুল মোকাদ্দাছ অধ্যয়ন কৰিবলৈ আগ্ৰহী আছিলোঁ, সেয়ে ১৯৭০ চনৰ জুন মাহত মই নাগেৰকইলত থকা কনকডিয়া থিয়ল'জিকেল ছেমিনাৰীত (*Concordia Theological Seminary*) কিতাবুল মোকাদ্দাছ

শিক্ষাৰ এবছৰীয়া এটি পাঠ্যক্রমত ভৰ্তি হ'লোঁগৈ। মোৰ আজিও মনত পৰে কিতাবুল মোকাদ্দাছ অধ্যয়নৰ এই সুযোগ লাভ কৰি মই কিমান যে উৎফুল্লিত হৈছিলোঁ। তাৰ পুথিভঁৰালত মই ইছলাম ধৰ্ম সন্মন্ধেও অনেক ভাল ভাল কিতাপ পঢ়িবলৈ পাইছিলোঁ, যিবোৰে মোৰ মনত থকা বহুতো সন্দেহ দূৰ কৰিবলৈ সহায় কৰিছিল।

নূৰৰ সন্ধান লাভ

তেতিয়া মই কলেজত পঢ়িবলৈ সুযোগ পালোঁ আৰু মছীহৰ ব্যক্তিসত্তা আৰু কামৰ প্ৰতি মনোনিৱেশ কৰিলোঁ। কোৰাণ শ্বৰীফৰ যি ছুৰাবিলাকত মছীহৰ কথা কোৱা হৈছিল, সেইবোৰে মছীহৰ ওপৰত মোৰ বুদ্ধি হৈ থকা ঈমান আৰু কিতাবুল মোকাদ্দাছৰ ক্ৰমবৰ্দ্ধমান জ্ঞানৰ পোহৰত পুনৰাই অধ্যয়ন কৰি মই এই কাম সম্পূৰ্ণ কৰিলোঁ।

মোৰ প্ৰধান সন্দেহবিলাকৰ এটা আছিল মছীহৰ বেগুনাহ জীৱনক লৈ আৰু আনৰ গুণাহ ক্ষমা কৰি দিয়াৰ অধিকাৰৰ বিষয়ত মছীহৰ বেগুনাহ জীৱন আৰু কোৰাণ শ্বৰীফত আন আন নবীসকলৰ গুনাহৰ উল্লেখৰ মাজত যে বিশাল পাৰ্থক্য আছে, তাক উপেক্ষা কৰি যোৱাটো সহজ নাছিল। যেনে, বিশেষকৈ হজৰত মহম্মদক উদ্দেশ্য কৰি কোৰাণত কোৱা হৈছে : “হে নবী, আমি তোমাক গোঁৱৰ বিজয় দান কৰিছো, যাতে আল্লাহে তোমাৰ অতীত আৰু ভৱিষ্যতৰ ক্ৰটিসমূহ মার্জনা কৰি দিয়ে আৰু তোমাৰ প্ৰতি তেওঁৰ অনুগ্ৰহ সম্পূৰ্ণ কৰি দিয়ে আৰু তোমাক সঠিক পথ দেখুৱায়।” (ছুৰা আল-ফাত্হ ১-২ আয়াত)। এই ছুৰাৰ লগত ছুৰা আল-মু'মিন ৫৫ আয়াত আৰু ছুৰা মোহাম্মদ ১৯ আয়াতৰ লগত তুলনা বা বিজাই চাওঁক)

কোনো ভাৰাক্ৰান্ত ব্যক্তিয়ে যিহেতু আনৰ বোজা বব নোৱাৰে (ছুৰা ফাতিৰ ৩৫:১৮), তেন্তে কিদৰেনো তেওঁ নাইবা এই সকল নবীয়ে আন কাৰোবাৰ বোজা বব পাৰিব? কিন্তু ফিৰিস্তা জিব্ৰাইলৰ উক্তিৰ উদ্ধৃতি দি কোৰাণ শ্বৰীফে মৰিয়মৰ পুত্ৰৰ সন্মন্ধে কয় : “তেওঁ কলে- ‘মই তোমাৰ প্ৰভুৰ দ্বাৰা প্ৰেৰিত হৈ আহিছো আৰু মই তোমাক এটি পৱিত্ৰ পুত্ৰ সন্তান (দানৰ বাতৰি) দিবলৈ প্ৰেৰিত হৈছো’ (ছুৰা মৰয়ম ১৯ আয়াত)। সময়ত মৰিয়মে ঈছাক প্ৰসৱ কৰে আৰু জীৱিত অৱস্থাত পৱিত্ৰ হৈ থাকে। এই সত্যক সমৰ্থন কৰি এখনি হাদিছত কোৱা হৈছে, “মৰিয়ম আৰু তেওঁৰ পুত্ৰৰ বাহিৰে প্ৰত্যেক মানৱ শিশুকেই জন্মৰ সময়ত চয়তানে আঙুলিৰে স্পৰ্শ কৰে।”

ইঞ্জিল শ্বৰীফেও স্পষ্টভাবে ইছা মছীহৰ পৱিত্ৰতা আৰু বেগুনাহৰ কথা

কৈছে। “তোমালোকৰ মাজত কোনে মোক গুনাহ গাৰ বুলি প্ৰমাণ দিব পাৰে? আৰু মই যদি সত্য কথা কওঁ, তেন্তে কিয় মোত বিশ্বাস নকৰা?” (ইঞ্জিল, ইউহোৱা ৮ : ৪৬ আয়াত)। ইঞ্জিল শ্বৰীফে আৰু কয় যে তেওঁ আমাৰ গুণাহ বৈ নিয়ে: “যিকোনোৱে গুণাহ আচৰণ কৰে, তেওঁ শ্বৰীয়াত অমান্য কৰে আৰু গুণাহে ই হ'ল সেই শ্বৰীয়াত লংঘন। আৰু তোমালোকে জানা যে গুণাহ দূৰ কৰিবলৈকে মছীহ প্ৰকাশিত হ'ল আৰু তেওঁত কোনো গুণাহ নাই” (ইঞ্জিল ১ ইউহোৱা ৩ : ৪৫ আয়াত)। তেনেহ'লে আনৰ বোজা ব'বলৈকে মছীহই নিজে বেগুনাহ আছিল নে? মছীহক বিশুদ্ধ বুলি ঘোষণা কৰা স্বত্বেও কোৰাণ শ্বৰীফে কিন্তু মৰিয়মে এজন পৱিত্ৰ পুত্ৰ দান কৰাৰ আঁৰত থকা খোদাৰ উদ্দেশ্যৰ সন্মন্ধে আমাক আচলতে কোনো সূত্ৰ দিয়া নাই।

ইয়াৰ উপৰিও কোৰাণে মছীহৰ ওপৰত এনে কিছু গুণাৱলী আৰোপ কৰিছে, যিবোৰ আন কোনো নবী বা ৰছুলৰ কথা বুলি উল্লেখ কৰা নাই। তেওঁক খোদাৰ কালাম আৰু খোদাৰ ওচৰৰ পৰা পঠোৱা ৰহ বুলি বৰ্ণনা কৰা হৈছে। “হে ঈশীপুথি প্ৰাপ্তসকল, তোমালোকে ধৰ্মৰ নামত গুলু (অমিতাচাৰ) নকৰিবা। সত্যৰ বাহিৰে আল্লাহৰ প্ৰতি আন একো আৰোপ নকৰিবা। মৰিয়ম পুত্ৰ ঈছা মছীহ মাথোন আল্লাহৰ ৰছুলহে আছিল আৰু মৰিয়মৰ প্ৰতি পঠোৱা আল্লাহৰ এটি দৈৱবাণী আৰু তেওঁৰ আদিষ্ট আত্মা আছিল (যিটোৱে মৰিয়মৰ গৰ্ভত সন্তানৰ ৰূপ ললে... (ছুৰা আন-নিছা ১৭১ আয়াত)। ফিৰিস্তা জিব্ৰাইলেও মৰিয়মৰ উদ্দেশ্যে এই কথা কৈছিল: “ফিৰিস্তাই কলে- ‘এইদৰেই হব’। তোমাৰ প্ৰভুৱে কৈছে যে-‘এয়া মোৰ বাবে অতি সহজ আৰু আমি এয়া এইবাবে কৰিম যাতে শিশুটিক মানুহৰ বাবে এটি নিদৰ্শন কৰিব পাৰো আৰু তেওঁ যেন আমাৰ কৰুণা স্বৰূপ হয়। এই কাম অৱশ্যই হব’ (ছুৰা মৰয়ম ২১ আয়াত)। এই ছুৰাৰ লগত ছুৰা আল-আম্বিয়া ৯১ আয়াতৰ লগত তুলনা বা বিজাই চাওঁক)

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لَا تَغْلُوا فِي دِينِكُمْ وَلَا تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ إِلَّا
 الْحَقَّ إِنَّمَا الْمَسِيحُ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ رَسُولُ اللَّهِ وَكَلَّمَهُ
 الرُّوحَ الْقُدُسَ بِرُوحٍ مِنْهُ فَتَمَيَّنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَلَا
 تَقُولُوا ثَلَاثَةٌ إِنَّ اللَّهَ وَحْدَهُ سُبْحَانَ اللَّهِ
 مَا يَكُونُ لَهُ وَلَدٌ لَمْ يَكُنْ فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ
 وَكَفَى بِاللَّهِ وَكِيلًا ﴿١٣٦﴾

মছীহৰ সম্বন্ধে কোৰাণে আৰু যিয়েই নকওক কিয়, এই কিতাপখনে তেওঁক
 অৱশ্যেই এজন অদ্বিতীয় ব্যক্তি হিচাবে প্ৰতিষ্ঠিত কৰিছেঃ খোদাৰ কালাম আৰু
 খোদাৰ ফালৰ পৰা পঠোৱা ৰহস্যপূৰ্ণ খোদাৰ সৈতে তেওঁৰ সম্পৰ্ক, তেওঁৰ সৃষ্টিমূলক
 কাৰ্য্যালী, ৰোগীসকলক আৰোগ্য কৰা, মৃতকক জীয়াই তোলা (চুৰা আল ইমৰান
 অৰ্থাৎ ইমৰানৰ বংশধৰ ৩ঃ৪৯), তেওঁৰ বেহেস্তলৈ আৰোহণ আৰু এতিয়া বেহেস্তত
 তেওঁৰ অৱস্থান। “খোদাৰ পুত্ৰ” কথাটোক কোৰাণে যি অৰ্থত বুজে, তাতকৈ
 কিতাবুল মোকাদ্দাছত কোৱা “খোদাৰ পুত্ৰ” কথাটোৰ তাৎপৰ্য্য কিহত বেলেগ সেই
 কথাও মই বুজিবলৈ আৰম্ভ কৰিলোঁ অধিক পঢ়াশুনা কৰি। খোদায়ে কাৰোবাক জন্ম
 দিয়ে নাইবা তেওঁক কোনোৱে জন্ম দিছে- দৈহিক অৰ্থত এই কথাক কোৰাণে
 অস্বীকাৰ কৰে (লাম ইয়ালিদ ওৱা লাম ইউলাদ অৰ্থাৎ তেওঁ কোনো জন্ম দিয়া নাই
 আৰু তেওঁকো জন্ম দিয়া হোৱা নাই। চুৰা এখলাছ ১১২ঃ৩)। কিতাবুল মোকাদ্দাছেও
 এই অৰ্থত খোদাৰ পুত্ৰ” কথাটোক স্বীকাৰ কৰা নাই। যি কি নহওক শেষলৈকে মই
 মানি লালোঁ যে মছীহক ৰহানী অৰ্থত “খোদাৰ পুত্ৰ” (কথাটো কিতাবুল মোকাদ্দাছৰ
 ব্যাখ্যা অনুসাৰে) কোৱা যায়, ঠিক সেইদৰে তেওঁক খোদাৰ কালাম বুলিও কোৱা
 হয়। কেৱলমাত্ৰ মছীহৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰযোজ্য “খোদাৰ পুত্ৰ” কথাটোৰ কিতাবুল
 মোকাদ্দাছৰ তাৎপৰ্য্যটো সম্পূৰ্ণভাৱে উপলব্ধি কৰিবলৈ মোক সহায় কৰাৰ কাৰণে
 মই আকৌ কোৰাণ শ্ৰীফৰ প্ৰতি কৃতজ্ঞতা স্বীকাৰ কৰিলোঁ।

সন্দেহ নাই যে ছুৰা আন নিছাৰ ভিত্তিতে মুছলমান সকলে মছীহৰ মৃত্যু,
 পুনৰ্জন্ম আৰু বেহেস্তলৈ আৰোহণ সম্বন্ধে থকা কিতাবুল মোকাদ্দাছৰ বিবৰণটো
 নাকচ কৰি দিয়ে। “আৰু সিহঁতে কয়- আমি আল্লাহৰ ৰছুল মৰিয়ম পুত্ৰ ঈছা মছীহক
 হত্যা কৰিলো। কিন্তু আচলতে সিহঁতে তেওঁক হত্যাও কৰা নাছিল আৰু ক্ৰুছবিদ্ধও
 কৰা নাছিল; কিন্তু সিহঁতৰ প্ৰতি তেনে সন্দেহজনক অৱস্থাৰ সৃষ্টি কৰি দিয়া হৈছিল।
 যিসকলে এই কথা মানিবলৈ অমান্তি হয়, সিহঁত সন্দেহৰ চিকাৰ হৈছে। এই বিষয়ে
 সিহঁতৰ কোনো জ্ঞান নাই, আছে মাথোন অমূলক ধাৰণাৰ অন্ধ অনুকৰণ।
 সন্দেহাতীত, সিহঁতে তেওঁক হত্যা কৰা নাই। “বৰং আল্লাহে তেওঁক (ঈছাক)
 নিজৰ ওচৰলৈ উঠাই নিছে। আল্লাহ অতি পৰাক্ৰমী, সৰ্বজ্ঞানী। ঐশীপুথি প্ৰাপ্তসকলৰ
 এনে কোনো ব্যক্তি নহ' যি তেওঁৰ মৃত্যুৰ পূৰ্বে তেওঁৰ প্ৰতি ঈমান নানিব আৰু
 কিয়ামতৰ দিনা তেওঁ সিহঁতৰ বিপক্ষে সাক্ষ্য দিব” (ছুৰা আন-নিছা ১৫৭-১৫৯
 আয়াত)।

আন অংশত অৱশ্যে কোৰাণে মছীহৰ মওতৰ কথা উল্লেখ কৰিছে। কিন্তু
 মুছলমান তফাছিৰকাৰীসকলে এই বিষয়ৰ কেইটিমান আয়াতৰ সম্বন্ধে পৰস্পৰ
 বিৰোধী মত প্ৰকাশ কৰিছে। পিকথালে কৰা অনুবাদৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ কেইটিমান আয়াত
 এনেধৰণৰঃ “সিহঁতে যিদিনা আমাৰ সমুখত উপস্থিত হ'ব, সিদিনা সিহঁতে কাণেৰেও
 ভানদৰে শুনিবলৈ পাব আৰু চকুৰেও ভালকৈ দেখিবলৈ পাব; কিন্তু আজি সীমা
 লঙ্ঘন কাৰীবিলাক স্পষ্ট বিভ্ৰান্তিত আছে” (ছুৰা মৰয়ম ৩৮ আয়াত)। “হেন
 সময়ত আল্লাহে ক'লে-‘হে ঈছা, এতিয়া মই তোমাক ওভতাই আনিম, মোৰ ওচৰলৈ
 উঠাই আনিম আৰু যিবিলাকে তোমাক অস্বীকাৰ কৰিছে সিহঁতৰ (সংশ্ৰব, সহচৰ্য
 আৰু পংকিল পৰিবেশৰ) পৰা তোমাক পৰিত্ৰ কৰিম। যিবিলাকে তোমাক অস্বীকাৰ
 কৰিছে সিহঁতৰ ওপৰত কিয়ামত পৰ্যন্ত তোমাৰ অনুসাৰীসকলক উচ্চতৰ কৰি
 ৰাখিম। অৱশেষত মোৰ ওচৰলৈকে তোমালোকৰ প্ৰত্যাবৰ্তন। তোমালোকৰ মাজত
 যিবোৰ বিষয়ত মতভেদ আছিল তেতিয়া মই সেইবোৰ মীমাংসা কৰি দিম” (ছুৰা
 আলে ইমৰাণ ৫৫ আয়াত)। “তুমি যি আদেশ দিছিলো তাৰ ব্যতীত মই সিহঁতক
 আন একো কথা কোৱা নাই। সেয়া (আদেশ) হ'ল-উপাসনা কৰা আল্লাহৰ, যিজন
 মোৰ আৰু তোমালোকৰো প্ৰভু। মই যেতিয়ালৈকে সিহঁতৰ লগত আছিলো সিহঁতক
 মই পৰ্যবেক্ষণ কৰিছিলো। যেতিয়া তুমি মোক ঘূৰাই আনিলা, তুমিয়েই তেতিয়া

সিহঁতক নিৰিষ্কণ কৰিছিল। তুমি সকলো বস্তুৰে পৰ্যবেক্ষক ” (ছূৰা আল-মায়িদা ১১৭ আয়াত)।

কিন্তু পিকথালে ‘মোতাৱাফফিকা’ “মই তোমাৰ কাল পূৰ্ণ কৰিছোঁ আৰু মোৰ ওচৰলৈ তোমাক তুলি আনিছোঁ”, ছূৰা আল ইমৰানৰ ৫৫ আয়াত আৰু ‘তাৱাফফাইতানি’ “তুমি মোক তুলি ল’লা” ছূৰা আল-মায়িদাৰ ১৭০ আয়াতৰ শব্দ দুটাৰ যি ব্যাখ্যা দিছে, সেয়া সঠিক হৈছেনে? কেইজনমান সন্মানীয় তফছিৰকাৰীয়ে এই ক্ৰিয়াটোৰ অৰ্থটো এইদৰে কৰিছে : “মৃত্যু ঘটোৱা,” যিয়ে বুজাই যে মছীহৰ বেহেস্তলৈ আৰোহণ কৰাৰ পূৰ্বে মওত হৈছিল।

যিকোনো অৱস্থাতে কিতাবুল মোকাদ্দাছৰ বৰ্ণনাত মছীহৰ মৃত্যুৰ স্থান, কাল আৰু পৰিৱেশৰ সম্বন্ধে ভিন্ ভিন্ ব্যাখ্যাৰ কোনো অৱকাশ নাথাকে। তেওঁক ক্ৰুচৰিদ্ধ কৰা হৈছিল, তেওঁ মৃত্যুবৰণ কৰিছিল আৰু তেওঁক কবৰ দিয়া হৈছিল। জেৰুজালেম নগৰৰ দেৱালৰ বাহিৰত তেওঁক ক্ৰুচৰিদ্ধ কৰা হৈছিল। পীলাত ইহুদী প্ৰদেশৰ শাসনকৰ্তা থকাৰ সময়ত এই ঘটনা ঘটিছিল। এইবোৰ ঐতিহাসিক সত্য। কিতাবুল মোকাদ্দাছত স্পষ্টভাৱে মছীহৰ মওতৰ কথা বাৰে বাৰে উল্লেখ কৰিছে। মছীহৰ মৃত্যুৰ সৈতে তেওঁৰ মৃত্যুৰ পৰা সম্পৰ্ক আৰু তেওঁৰ জীৱনৰ এই তিনিটা মহান ঘটনাৰ উদ্দেশ্যও কিতাবুল মোকাদ্দাছত স্পষ্টভাৱে উল্লেখ কৰা হৈছে।

এই দৰে কিতাবুল মোকাদ্দাছৰ নতুন নিয়মত (ইঞ্জিল স্বৰীফত) দাঙি ধৰা মছীহৰ ব্যক্তিসত্তা সম্বন্ধে মোৰ চিন্তা ধাৰাৰ পোহৰত এইবিলাকৰ সৈতে কোৰাণৰ অন্যান্য অংশবোৰো মোৰ ওচৰত পৰিস্কাৰ হৈ পৰিল। এই আয়াতবিলাকে খোদাৰে সৈতে মছীহৰ বিশেষ সম্বন্ধকেই কেৱলমাত্ৰ প্ৰকাশ কৰা নাই; তেওঁৰ কালাম আৰু ৰহ সঁছা মছীহক এই গুনাহেৰে ভৰা দুনিয়াত পঠোৱাৰ আঁৰত আল্লাহৰ বিশেষ উদ্দেশ্যৰ প্ৰতিও এইবোৰে আঙুলিয়াই দেখুওৱাইছে। আকৌ “পাক-হৃদয়” কিতাব খনিৰ কথা মোৰ মনত পৰিল। মই এই সিদ্ধান্তত উপনীত হ'লোঁ যে একমাত্ৰ মছীহৰ মাধ্যমেৰে ছলীবৰ ওপৰত তেওঁৰ মৃত্যু আৰু মৃত্যুৰ পৰা তেওঁৰ পুনৰুত্থানৰ মাজেৰে আল্লাহ পাকে গুণাহগাৰ সকলৰ ওচৰত নিজৰ ক্ষমাৰ কথা জনাইছে। মই কিতাবুল মোকাদ্দাছ পঢ়ি যাবলৈ ধৰিলোঁ আৰু এই কিতাব খনেও মোৰ সৈতে কথা পাতিলে আৰু এটা এটাকৈ মোৰ সন্দেহবোৰ আঁতৰাই পেলালে।

তথাপিও এটা প্ৰশ্নই মোক বিবুদ্ধিত পেলাইছিলঃ হজৰত মহম্মদৰ (ছাঃ)

ক্ষেত্ৰত তেনেহ'লে কি হ'ব, কিয়নো কোৰাণ অনুসাৰে মছীহই যিজনৰ আগমনৰ সম্বন্ধে এই ভবিষ্যৎ বাণী কৰিছিল, “স্বৰণ কৰা মৰিয়ম পুত্ৰ ঈছাৰ কথা, তেওঁ কৈছিল-‘হে ইছৰাঈল বংশধৰসকল, মই তোমালোকৰ প্ৰতি প্ৰেৰিত আল্লাহৰ ৰছুল। মোৰ পূৰ্বে অৱতীৰ্ণ হোৱা যিখন তওৰাত আছে সেইখনৰ সত্যতা মই সাব্যস্ত কৰো আৰু মোৰ পিছত আহিব লগা এনে এজন ৰছুলৰ সুসংবাদ দিওঁ যিজনৰ নাম হব আহমদ...” (ছূৰা আছ-ছফ ৬ আয়াত)।

“প্ৰশংসিত ব্যক্তিজন” কথাটো আৰৱীত হৈছে আহমদ, যিটো মহম্মদ শব্দৰ পৰিপূৰক আৰু একে অৰ্থ বহন কৰে। এই আয়াতটোৰ অৰ্থ এইটো নহয়নে বাৰু যে মছীহই মহম্মদৰ আগমনৰ সম্বন্ধে ভৱিষ্যৎ বাণী কৰি গৈছিল? মোক এনেকৈয়ে শিকোৱা হৈছিল আৰু মই তাকেই বিশ্বাস কৰিছিলো।

হজৰত মহম্মদৰ (ছাঃ) সম্বন্ধে কিতাবুল মোকাদ্দাছে কি কয়, তাকে জানিবলৈ মই কিতাপখন পৰীক্ষা কৰিলোঁ, কিন্তু এই বিষয়ে একোকে বিচাৰি নাপালোঁ, কিন্তু এই বিষয়ে একোকে বিচাৰি নাপালো। মোৰ অধ্যাপক সকলক মই এই প্ৰশ্নটোকে কৰিছিলোঁ আৰু তেওঁলোকেও কৈছিল যে ইয়াত সেই বিষয়ে একোৰে উল্লেখ নাই। কিন্তু কোনো এজন মুছলমানৰ দ্বাৰা প্ৰকাশিত কোৰাণৰ তফছিৰ পঢ়ি মই দেখিবলৈ পালোঁ যে, তাত ছূৰা ছাফ্ ৬:১৬ ত উপৰোক্ত তাৎপৰ্যৰ সমৰ্থনত কিতাবুল মোকাদ্দাছৰ পৰা কেইটিমান আয়াতৰ উদ্ধৃতি দিয়া হৈছিল। “আৰু মই আব্বাৰ আগত নিবেদন কৰিম, তাতে তোমালোকৰ সৈতে সদায় থাকিবলৈ তেওঁ আন এজন সহায়কৰ্তা, অৰ্থাৎ সত্যৰ ৰহ তোমালোকক দিব” (ইউহায়া ১৪:১৬)।

সহায়কৰ্তাৰ গ্ৰীক প্ৰতিশব্দ হৈছে পাৰাক্লেটছ (*Paracletos*)। (ইঞ্জিল স্বৰীফৰ মূল ভাষা আছিল গ্ৰীক)। তফছিৰকাৰজনে লিখিছিল যে মূল গ্ৰীক শব্দটো আছিল পেৰিক্লুটছ (*Periclutos*), যাৰ অৰ্থ হৈছে “প্ৰশংসিত ব্যক্তি”। তেওঁ উল্লেখ কৰিছিল যে হজৰত মহম্মদৰ (ছাঃ) উল্লেখ নাইকীয়া কৰিবলৈ মছীহীসকলে পেৰিক্লুটছৰ সলনি পাৰাক্লেটছ শব্দটো ব্যৱহাৰ কৰিছিল।

মই গ্ৰীক ভাষা নাজানিছিলোঁ আৰু হজৰত মহম্মদৰ (ছাঃ) ওপৰত থকা ঈমান প্ৰত্যাহাৰ কৰি নিয়াটো আচলতে মোৰ পক্ষে কঠিন আছিল বাবে মই সঁচাকৈয়ে অস্থিৰতা অনুভৱ কৰিছিলোঁ। হজৰত মহম্মদে (ছাঃ) তেতিয়াও মোৰ হৃদয়ত এটা

ডাঙৰ স্থান অধিকাৰ কৰি আছিল আৰু এজন নবী হিচাবে তেওঁৰ ওপৰত থকা ঈমানটো আঁতৰাই অনা মোৰ বাবে কঠিন যেন ভাব হৈছিল। গ্ৰীক ভাষাৰ অধ্যাপকক মই শব্দবিলাকৰ অৰ্থ সুধিলোঁ। তেওঁ উত্তৰ দিছিল যে হজৰত ইউহোন্নাব গ্ৰীক পাঠটোত **Periclutos** শব্দটো নাই। তেওঁ তেতিয়া কিতাবুল মোকাদ্দাছৰ মূল **Paracletos** শব্দটোৰ ব্যাখ্যা স্পষ্টভাৱে কৰিলে আৰু খোদাৰ বান্দা সমূহৰ শান্ত্বনাদাতা আৰু পথ নিৰ্দেশকৰূপে তেওঁলোকৰ সংগত সদায় থাকিবলৈ পাক-কহৰ আগমনৰ দ্বাৰা (পাচনিৰ কৰ্ম ২ঃ১-১১) মছীহৰ প্ৰতিশ্ৰুতি (ইউহান্না ১৪ঃ১৬) কিদৰে পৰিপূৰ্ণ হৈছে, সেই কথাও বুজাই দিলে।

মই সমস্যাটো খোদাৰ সন্মুখত আনিবলোঁ আৰু মোক এই বিষয়ে স্পষ্ট জ্ঞান দিবলৈ অনুৰোধ জনালোঁ। এদিনাখন ৰাতি মোনাজাত কৰাৰ পাছত মই শুবলৈ গ'লোঁ, কিন্তু একোতেই টোপনি নাছিল। মই এটা মাত শনিবলৈ পালোঁ নাইবা মোৰ এনে অনুভৱ হ'ল যেন মই কাৰোবাৰ এটা মাত শুনিবলৈ পাইছোঁ। মাতটোৱে ক'লে, “উঠা আৰু পঢ়া।” মই ভাবিলোঁ যে এইটো কেৱল মোৰ কল্পনাহে। কিন্তু মই কঠম্বৰটো বাৰে বাৰে শুনিবলৈ পালোঁ। মই উঠিলোঁ আৰু কিতাবুল মোকাদ্দাছ খন মেলি কেইবাবৰমান ইউহোন্নাব ১৪ঃ১৫-১৭ আয়াতকেইটাকে পঢ়িলোঁ।

এই আয়াতবোৰ পঢ়ি পঢ়ি মোৰ মনত অনেক প্ৰশ্নৰ উদয় হ'ল। মই নিজকে সুধিলোঁ-মই কোৰাণ নাইবা হাদিছত এই কথা পঢ়িছো নে যে হজৰত মহম্মদ (ছঃ) হৈছে সত্যৰ ৰহ, যিজন সকলো সময়তে আমাৰ সংগত থাকে, এজন সহায়কৰ্তা, যিজনাক দুনিয়াই দেখা পাব নাইবা জানিব নোৱাৰে বা যিজন উপলব্ধি কৰিলোঁ যে কোনো নবীৰ আগমন বাৰ্তাৰ বিষয়ে কৰা ভবিষ্যৎবাণী এই কোনো মানুহৰ ক্ষেত্ৰতে বোধহয় প্ৰয়োগ কৰা নহয়। ইয়াৰ উপৰিও মছীহৰ প্ৰথম উম্মত সকলৰ জীৱনকালত পাঁচনিৰ কৰ্ম ২ঃ১-১১ আয়াতবিলাকত সেই ভবিষ্যৎবাণী সিদ্ধ হোৱাৰ কথাও মোৰ মনত পৰি গ'ল। তেতিয়াহে মই এই মহান সত্যক হৃদয়ংগম কৰিব পাৰিলোঁ। মছীহই প্ৰতিশ্ৰুতি দিয়া সহায়কৰ্তাজন হৈছে পাক-ৰহ, জীৱন্ত আল্লাহৰ চিৰন্তন ৰহ, ফিৰিস্তা জিব্ৰায়েল হ'লে নহয়।

পাছত ময়ো নিজৰ জীৱনত পাক ৰহৰ ক্ষমতাৰ অভিজ্ঞতা লাভ কৰিছিলোঁ। তেওঁৰ মাধ্যমেৰেহে মই মছীহৰ ওচৰলৈ আহিছিলোঁ। আল্লাহ পাকৰ গৌৰব হওক! আমেন!

যত্ন আৰু মনোযোগেৰে সৈতে মই পাক কিতাবুল মোকাদ্দাছ খন পঢ়ি গ'লোঁ। ইয়াৰ মাজত মই এনে ঐশ্বৰ্যৰ সন্ধান পালোঁ, যিটো কথা মই কেতিয়াও সপোনতো কল্পনা কৰা নাছিলোঁ- যিসকলে সঁচাকৈয়ে খোদাপাকৰ প্ৰকাশ আৰু পথনিৰ্দেশ বিচাৰি ফুৰিছে, তেওঁলোকৰ সৈতে এই কিতাপখনৰ কথা কোৱাৰ ক্ষমতা আছে। ইয়ে মোৰ প্ৰকৃত সন্তোক, মোৰ গুণাহগাৰ আৰু দোষী হৃদয়ক মোৰ ওচৰত প্ৰকাশিত কৰিলে আৰু মোক দেখুৱাই দিলে যে ময়ো এক ৰহানী অন্ধত্বত ভুগি আছিলো। এই কিতাপখনে মোক ঈছা মছীহৰ নামেৰে মোৰ সকলো গুণাহ আৰু সমস্যা আল্লাহৰ ওচৰলৈ নিবলৈ ক'লে। কিয়নো তেওঁ যে মোকেই বিচাৰি এই দুনিয়ালৈ আহিছিল। মোৰ গুণাহৰ কাৰণে তেওঁ জান কোৰবানী দিছিল আৰু পুনৰ জী উঠিছিল, বেহেস্তলৈ আৰোহণ কৰিছিল আৰু তেওঁ পুনৰাই আহিব। মোৰ দৃঢ় প্ৰত্যয় জন্মিল যে পাক কিতাবুল মোকাদ্দাছ হ'ল প্ৰকৃত পক্ষেই খোদা পাকৰ কালাম।

যিবোৰ সমস্যাই মোক ব্যতিব্যস্ত কৰিছিল, পাক কিতাবুল মোকাদ্দাছে সেই বোৰৰ উত্তৰ দিলে। এই কিতাবখনৰ জীৱন্ত পানীয়ে মোৰ ৰহানী তৃষ্ণা গুচাবলৈ সক্ষম হৈছিল। তেতিয়া মই এনে কিছু আৱিষ্কাৰ কৰিছিলো, যি মোৰ নিজৰ ধৰ্মীয় অভিজ্ঞতাত আগেয়ে কেতিয়াও বিচাৰি পোৱা নাছিলোঁ। মই নিশ্চিত হলো যে মছীহৰ তালিম আৰু কামৰ কথা মানুহৰূপে খোদাৰ চিৰন্তন কালামৰ দুনিয়ালৈ আগমনৰ বহস্যৰ কথা পাক কিতাবুল মোকাদ্দাছত বিশ্বস্তভাৱে আৰু যথাযথ ভাৱে লিখা হৈছে। তেতিয়া তেওঁৰ মওত, পুনৰুত্থান, বেহেস্তলৈ আৰোহণ আৰু দ্বিতীয়বাৰ আগমনৰ সত্যতাৰ সম্বন্ধে মোৰ দৃঢ়বিশ্বাস জন্মিল। আগেয়ে মই এইবোৰ বুজা নাছিলোঁ আৰু এনেকি ঘিণহে কৰিছিলোঁ। কিতাবুল মোকাদ্দাছে খোদাৰ নাজাত দানৰ ক্ষমতাৰ আৰু মোৰ ও আটাই মানুহৰ প্ৰতি তেওঁৰ মহব্বতৰ ৰাতা বহণ কৰে আৰু ইয়ে আমাৰ কাৰণে শান্তিৰ নিজৰা বোৱাই আনে। আল্লাহ পাকৰ এই মহব্বত মছীহৰ ওপৰত, গুণাহগাৰ সকলৰ নিমিত্তে তেওঁৰ মওত আৰু পুনৰুত্থানৰ ওপৰত বিশেষভাৱে কেন্দ্ৰীভূত হৈছে। মছীহ আৰু তেওঁৰ আন আন বহুল সকলৰ কথা কিতাবুল মোকাদ্দাছৰ নতুন নিয়মত বহুল পৌলৰ কঠৰ মাধ্যমেৰে এই দৰে প্ৰতিধ্বনিত হৈছে : “কিয়নো মই যি তালিম পালোঁ, তাৰে এই প্ৰধান তালিম তোমালোকক দিলোঁ যে, পাক কিতাব অনুসাৰে মছীহই আমাৰ গুণাহৰ নিমিত্তে মৰিল; আৰু তেওঁক কবৰ দিয়া হল” (ইঞ্জিল, ১কৰিছীয়া ১৫ঃ৩-৪ আয়াত)।

অৱশ্যে নিঃসন্দেহে ক'ব পাৰো যে বহুতো মুছলমান বন্ধুৱে ভাবিব পাৰে যে কিতাবুল মোকাদ্দাছ খন বিকৃত কৰা হৈছে আৰু কোৰাণ শ্বৰীফে এই কিতাব খনক নাকচ কৰিছে। তথাপিও তেওঁলোকে যেন এই কিতাব খনৰ মূল ৰাৱৰ্তাৰ বিষয়ে গভীৰভাৱে চিন্তা কৰে, বিশেষকৈ তেওঁ যদিহে নিজৰ গুণাহ আৰু খোদাৰ পৰিত্ৰতাৰ বিষয়ে সচেতন হয়। তাৰ পাছত যেন মোৰেই দৰে তেওঁ নিজৰ সিদ্ধান্তলৈ আহে।

এটি মহান সিদ্ধান্ত

১৯৭০ চনৰ ১৯ জুলাই তাৰিখে মই নিজকে ঈছা মছীহৰ ওচৰত আত্ম সমৰ্পণ কৰিলোঁ। মই নিজৰ সকলো গুণাহ আৰু সন্দেহৰ কথা স্বীকাৰ কৰিলোঁ আৰু তুৰীকা গ্ৰহণৰ দ্বাৰাই মছীহ আৰু তেওঁৰ ক্ষমাপূৰ্ণ মহব্বতৰ সৈতে বান্ধ খালোঁ। মোৰ গোটেই শৰীৰ কঁপিছিল। মই অনুভৱ কৰিছিলো যে মোৰ ভিতৰত যেন আছমানী ক্ষমতাই প্ৰৱেশ কৰিছে। মোৰ অন্তৰত শান্তি, হৃদয়ত আনন্দ আৰু মনত নিশ্চয়তা লৈ এজন পৰিৱৰ্তিত মানুহৰূপে মই আঁঠু লোৱা অৱস্থাৰ পৰা থিয় হলোঁ। আৰু আজিলৈকে মোৰ মাজত সেই একেই আনন্দ, আশা আৰু নিশ্চয়তা অটুট আছে। মই যদিও ইয়াক ব্যাখ্যা কৰিব নোৱাৰিম, তথাপিও মোৰ অন্তৰত বিশ্বাস জন্মিছে যে, ঈছা মছীহৰ অমূল্য তেজে মোৰ সকলো গুণাহ ধুই মচি নিকা কৰিলে, মই মহব্বতৰ এক নতুন জীৱনৰ ক্ষমতা লাভ কৰিলোঁ আৰু স্বয়ং খোদাবন্দ মছীহই মোৰ হৃদয়ত ৰাজত্ব কৰি আছে।

তেওঁৰ খেদমতত

অতি সোনকালেই অপাৰেচন মৰিলাইজেছন (*Operation Mobilization*) নামৰ এটি সংগঠনৰ সৈতে কাম কৰাৰ সুযোগ আহি গ'ল। ইয়ে মোক শুল্ভৱাৰ্তা প্ৰচাৰৰ কাৰণে ভাৰতৰ বিভিন্ন ঠাইলৈ যোৱাৰ সুযোগ আনি দিছিল। প্ৰায় দুবছৰ ধৰি মই এই কামত নিয়োজিত আছিলোঁ। মছীহৰ উন্মত হোৱাৰ অৰ্থনো কি - তাক মই সেই সময় ছোৱাতে অধিককৈ শিকাৰ সুবিধা পাইছিলোঁ। মোক তেওঁলোকৰ সৈতে কামত সুযোগ আনি দিয়াৰ বাবে মই খোদাবন্দ আৰু অপাৰেছন মৰিলাইজেছনৰ বন্ধুসকলৰ ওচৰত কৃতজ্ঞ। তেওঁলোকে মোক উপযুক্ত সময়ত সহায় কৰিছিল। পাছত মই কনকৰ্ডিয়া থিয়ল'জিকেল ছেমিনাৰীলৈ (*Concordia Theo-*

logical Seminary) ঘূৰি গ'লো আৰু ১৯৭৫ চনত মোৰ ধৰ্মীয় শিক্ষা সমাপ্ত কৰিলো।

মোৰ জাতি ভাইসকল য'তেই নাথাকক কিয়, তেওঁলোকৰ ওচৰলৈ আৰু বিশেষকৈ মোৰ নিজৰ এলেকাৰ মানুহবিলাকৰ ওচৰত খোদাপাকৰ নূৰৰ আনন্দৰ ৰাৱৰ্তা লৈ যোৱাই হৈছে মোৰ বৰ্তমানৰ উদ্দেশ্য। ঈছা মছীহই খোদাৰ মহান নাজতক জানিবলৈ সকলোকে যি দাৱাত দিছে তাক যেন তেওঁলোকে কবুল কৰে।

“ময়েই বাট, আৰু সত্য আৰু জীৱন; মোৰ যোগেদি নগলে আববাৰ ওচৰলৈ কোনো নাযায়” (ইঞ্জিল, ইউহোন্না ১৪ঃ৬ আয়াত)। “আৰু একমাত্ৰ সত্য খোদা যি তুমি, আৰু তুমি পঠোৱা ঈছা মছীহক জনা, এয়েই অনন্ত জীৱন” (ইঞ্জিল, ইউহোন্না ১৭ঃ৩ আয়াত)। “ময়েই দুনিয়াৰ নূৰ; যিজন মোৰ পাছে পাছে আহে, তেওঁ আন্ধাৰত নুফুৰি জীৱনৰ নূৰ পাব” (ইঞ্জিল, ইউহোন্না ৮ঃ১২ আয়াত)।

সামৰণি

মই ঈছা মছীহক নিজৰ নাজাত দাতা হিচাবে কবুল কৰিলোঁ। তেওঁ মোৰ জীৱনক সুখ, শান্তি আৰু আশাৰে পৰিপূৰ্ণ এক প্ৰকৃত জীৱনলৈ পৰিৱৰ্তন কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। মোৰ দুৰ্বলতাত তেওঁ মোক শক্তি যোগাবলৈ সমৰ্থ হৈছে। জীৱন্ত খোদাবন্দৰূপে তেওঁ মোৰ জীৱনলৈ আহিছে, জীৱনৰ এক নতুন উদ্দেশ্য দান কৰিবলৈ আৰু মোক তেওঁ বেহেস্তৰ অনন্ত জীৱনৰ প্ৰতিশ্ৰুতি দিছে। মই জানো যে মই খোদাপাকৰ আছমানী পৰিয়ালৰ এজন সদস্য হলোঁ। মহান নবী আৰু বাদছা দাউদে যি কৈছিল সেই কথা মই বিশ্বাস কৰোঁঃ “কিয়নো মোৰ পিতৃ মাতৃয়ে ত্যাগ কৰিলেও মাবুদে মোক তুলি ল'ব” (আল-জববুৰ ২৭ঃ১০)।

মোৰ সকলো সমস্যা, সন্দেহ আৰু প্ৰলোভনৰ সময়ত কেৱলমাত্ৰ তেওঁৰ মুখৰ পিনে চালেই মোৰ বাবে যথেষ্ট। অকলশৰীয়া, ভাগৰুৱা আৰু হতাশাত ভোগা অৱস্থানত তেওঁৰ ৰহমতৰ কাৰণে তেওঁৰ প্ৰশংসা কৰিছো।

মছীহই কৈছিল ঃ “তোমালোকে যে মোক মনোনীত কৰিলা, এনে নহয়, মইহে তোমালোকক মনোনীত কৰিলোঁ; আৰু তোমালোক যেন গৈ ফলৱন্ত হোৱা, আৰু তোমালোকৰ ফল যেন থাকে, আৰু মোৰ নামেৰে আববাৰ আগত যি খুজিবা, তাকে তেওঁ তোমালোকক যেন দিয়ে এই নিমিত্তে তোমালোকক নিযুক্ত কৰিলোঁ”

(ইঞ্জিল, ইউহোমা ১৫ঃ ১৬ আয়াত)। মই তেওঁক মনোনীত কৰি লোৱা নাছিলোঁ কিন্তু তেওঁহে মোক মনোনীত কৰি লৈছিল। তেওঁৰ মাধ্যমেৰে “পাক-হৃদয়”ৰ কাহিনী আলাভীৰ কাহিনীলৈ পৰিণত হ’ল। অনন্ত কাললৈ খোদাবেই গৌৰৱ হওক। আমেন!

এই কিতাব খনিৰ সন্মুখে আপোনাৰ মতামত লিখি আমালৈ পঠিয়াব পাৰে। নিজৰ সম্পূৰ্ণ নাম ঠিকনা লিখিবলৈ নাপাহৰিব। আপোনাৰ মতামত নাইবা আলোচনা গভীৰ ধৰণৰ হলে আমি আপোনালৈ উপহাৰ হিচাবে আন এখন কিতাপ পঠিয়াম।

আমাৰ ঠিকনা :

দাৰ-উল-মছীহ

Masih

ডাক বাকচ নং-২৩৪,

No 234

গুৱাহাটী - ৭৮১ ০০১, অসম

781001

Dar-Ul-

Post Box

Guwahati -

